

CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

Cap 1

Jidovii din Ierusalim scriu jidovilor celor din Egipt moartea Antiohului și alor săi, carea în Pearsidea să întâmplase, mulțămită lui Dumnezeu dând și îndemnându-i să prăznuiască zioa corturilor și zioa focului, ce s-au dat după întoarcerea robii. A căruia întâmplări să vestească aici historia și rugăciunea lui Neemie.

1. „raților, carii sânt prin Egipt, jidovilor, sănătate zic! Frații, carii sânt în Ierusalim, jidovii, și carii sânt în țânutul Iudeii, și pace bună!
2. Bine să vă facă Dumnezeu și să-Ș aducă aminte de testamântul Său, care au grăit cătră Avraam și Isaac și Iacov, slugilor Sale celor credincioase.
3. Și să vă dea inimă tuturor, ca să-L cinstiți și să faceți voia Lui, cu inimă mare și cu suflet voios.
4. Deșchiză inima voastră în leagea Sa și întru poruncile Sale și facă pace.
5. Auză rugăciunile voastre și să se împlânzească spre voi, nici să vă lase în vremea rea.
6. Și acum aici sântem, rugându-ne pentru voi. ||
- 206r 7. Împărățind Dimitrie în anul o sută șasăzeci și noao, noi, jidovii, v-am scris întru năcaz și în pornirea carea ne-au venit într-acești ani, de când s-au depărtat Iason de la sfântul loc și de la împărăție.
8. Poarta o au aprins și au vărsat sânge nevinovat. Și ne-am rugat cătră Domnul și ne-au auzit și am adus jârtvă și făină și am aprins candile și am pus pâni.
9. Și acum prăznuți zilele corturilor a lunii casleu”.
10. În anul o sută optzeci și opt, norodul cel din Ierusalim și din Iudeea, bătrânii și Iuda, lui Aristovol, învățătorului împăratului Ptolomei, care e din neamul unșilor preoți și celor din Egipt jidovilor, închinăciune și sănătate.
11. Din mari primejdii de la Dumnezeu izbăviți, cu mărime Îi mulțămim, carii adecă împotriva acelu împărat ne-am luptat.
12. Că el au făcut a fierbe din Pearside pre cei ce au tăbărât asupra noastră și asupra sfintei cetăți.
13. Că fiind în Pearside însuș voivodu, și cu el nenumărată oaste, au căzut în bisearica Nanei, înșelat de sfatul preoților Nanei.
14. Că cu dânsa a lăcui au venit la loc Antiohul și priiatinii lui, și să ia bani mulți supt nume de zeastre.
15. Și, puindu-i înainte preoții Nanei și el cu puțâni întrând înlontrul bisearicii, au închis bisearica.
- 206v 16. Întrând Antiohul și deșchizind cea ascunsă întrarea bisearicii, aruncând pietri au lovit pre voivodu și pre cei ce cu el | era și i-au împărțit prin mădulări și, tăindu-le capetele, afară i-au aruncat.
17. Preste toate bine e cuvântat Dumnezeu, Cel ce au dat pre cei necredincioși.
18. Vrând, drept aceea, a face în zioa lunii casleu a doaozeaci și cincea curățirea bisearicii, de lipsă a fi am socotit a vă înștiința, ca și voi să țineți zioa schinopeghiii și zioa focului, ce s-au dat când Neemie, după ce au zidit bisearica și oltariul, au adus jârtve.
19. Căci că în Pearside ducându-să părinții noștri, preoții carii atunci cinstitori de Dumnezeu era, luând focul de pre oltariu, tănuit l-au ascuns în valea unde era un puț adânc și săc și într-acela l-au pitulat, așa cum tuturor necunoscut era locul.
20. Iară deacă trecuse ani mulți și au plăcut lui Dumnezeu, să se trimită Neemie de la împăratul Pearsidei, nepoții preoților acelora carii ascunsease i-au trimis a cerca focul, și, precum ne-au povestit noao, n-au aflat focul, ci apă groasă.
21. Și le-au poruncit a scoate și a-i aduce, și jârtvele care era puse au poruncit preotul Neemia să se stropească cu apa aceea și leamnele și ceale ce era deasupra puse.
22. Și cât s-au făcut aceasta și vremea au fost când soarele au strălucit, care mainte era în nor, s-au aprins foc mare, așa cât toți să mira.
23. Iară rugăciune făcea toți preoții, când să mistuia jârtva, Ionathan începând, iară ceialalți răspunzând.
24. Și a lui Neemie rugăciunea era acesta modru având: „Doamne Dumnezeule, Ziditoriul tuturor, Cel înfricoșat și tare, drept și milostiv, care sângur ești bun împărat, ||

25. Sângur ales, sângur drept și atotputearnic și veacinic, Cel ce izbăvești pre Israil de tot răul, Cel ce ai făcut părinți aleși și i-ai sfințit, 207r

26. Priimește jârtva pentru tot norodul Tău, Israil, și păzește partea Ta și o sfințește;

27. Adună răsipirea noastră, izbăvește pre cei ce slujesc limbilor, și spre cei urgisiți și urâți privește, ca să știe limbile că Tu ești Dumnezeu nostru;

28. Năcăjaște pre cei ce ne supără și fac năpaste cu mândrie;

*2 Leage 30, 3, 5.
Jos 2, 18.

29. Așază norodul Tău în sfânt locul Tău, *precum au zis Moisi”.

30. Iară preoții psălmuaia cântări până când s-au mistuit jârtva.

31. Iară deacă s-au mistuit jârtva, din apa cea rămasă, Neemie au poruncit să se ude pietrele ceale mai mari.

32. Carea cât s-au făcut, dintr-însăle flacără s-au aprins, ci din lumina carea au strălucit la oltariu, s-au mistuit.

33. Iară cât s-au dovedit lucrul, s-au vestit împăratului pearsilor că, în locul în care ascunsease focul cel ce-l mutase preoții, apă s-au arătat, din carea Neemie și cei ce cu el era au curățit jârtvele.

34. Și socotind împăratul și lucrul cu de-adinsul cercetând, i-au făcut bisearică, ca să cearce ce era făcut.

35. Și, deacă au cercat, preoților multe bunătăți le-au dăruit și fealiu de fealiu de daruri, și, luundu-le cu mâna sa le dăruia lor.

36. Și au numit Neemie locul acesta Neftha, ce să | tâlcuiască „curățire” și să cheamă la mulți Nefi. 207v

Cap 2

Jeremie, supt robia Vavilonului dând celor mutați foc și leagea lui Dumnezeu într-acela munte, la carele, suindu-să, Moisi au văzut Pământul Făgăduinții, au ascuns cortul, sicriul și oltariul tămâierii, să fie acolo până la întoarcerea norodului din robia Vavilonului. Oricare a lui Moisi și a lui Solomon fapte aici să ating. Despre faptele ludei Macaveului și a fraților lui, despre carele cinci cărți a lui Iazon în una această carte să strâng.

1 i să află în înșămnrile lui Jeremie prorocul că le-au poruncit a lua foc celor mutați, precum s-au înșămnat și precum au poruncit mutaților.

2 Și le-au dat leagea, ca să nu uite poruncile Domnului și să nu rătăcească cu mințile, văzând bozii cei de aur și de argint și podoabele lor.

3. Și altele aseaminea zicând, îi îndemna să nu deperteaze leagea de la inima sa.

* 2 Leage 34, 1. 4. Și era scriptura aceea în ce chip cortul și sicriul au poruncit prorocul cu dumnezeiescul răspuns cătră sâne făcut, a să purta cu sâne până când au ieșit în munte, *în carele Moisi s-au suit și au văzut moștenirea lui Dumnezeu.

5. Și, venind acolo Jeremie, au aflat locul peșterii, și cortul și sicriul și oltariul tămâierii le-au băgat acolo și au astupat ușa.

6. Și s-au apropiat niscarii împreună, carii urma să-și înseamne locul, și nu l-au putut afla. ||

7. Iară cât au înțeles Jeremie, certându-i, au zis că necunoscut va fi locul, până când va aduna Dumnezeu adunarea norodului și să se îmblâzască. 208r

* 3 Împăra. 8, 11. 2 Paral. 6, 14. 8. Și atunci Domnul va arăta aceastea și să va ivi mărimea Domnului și nor va fi, precum lui Moisi să dovedea *și precum când Solomon au cerut să se sfințască locul marelui Dumnezeu, dovedea aceastea.

9. Că cu mărime purta înțelepciunea, și ca cel ce avea înțelepciune au adus jârtva înnoirii și a săvârșirii bisearicii.

* Preoți 9, 24. 2 Paral. 7, 1. 10. *Precum și Moisi să ruga cătră Domnul și s-au pogorât foc din ceriu și au mistuit arderea de tot, așa și Solomon s-au rugat și s-au pogorât foc din ceriu și au mistuit arderea de tot.

* Preoție 10, 16, 17. 11. Și au zis Moisi: „Pentru că nu s-au mâncat ce era pentru păcat, s-au mistuit”.

12. Aseamenea și Solomon în opt zile au prăznuit înnoirea.

13. Și să înșămna în scrisorile și în istoriile lui Neemie înșăș aceastea. Și vrând a rădica vivlioteca, au adunat de prin țări cărțile, și a prorocilor, și a lui David, și epistolile împăraților, și de dăruiri.

14. Și aseamenea și Iuda, cealea ce căzuse prin războiul ce ni să întâmplase, le-au adunat toate și sânt la noi.

CAP 2 ȘI 3 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

15. De poftiți dară acestea, trimiteți carii să vi le ducă.
16. Vrând drept aceea a face curățire, v-am scris. Bine, dară, veți face de veți ținea zilele acestea.
17. Iară Dumnezeu, Cel ce au izbăvit pre norodul Său și au întors moșiia tuturor și împărăția și preoția și sfințeniia,
18. *Precum au făgăduit în leage, nădăduim, că degrabă ne va milui și ne va aduna de supt ceriu la locul cel sfânt. | * 2 Leage 33, 5.
208v 19. Că ne-au scos din mari primejdii și locul l-au curățit. Sus 1, 9.
20. Iară despre Iuda Macaveul și frații lui și de curățirea marii bisearici și de înnoirea oltariului,
21. Ci și de războaie, care sânt despre Antiohul cel vestit și fiul lui Evpatrul,
22. Și de strălucirile care din ceriu s-au făcut cătră cei ce pentru jidovi tare au lucrat, așa cât toată țara, puțini fiind, o au izbândit și varvara mulțime o au izgonit,
23. Și cea în toată lumea vestita bisearică o au dobândit, și cetatea o au slobozit, și legile ceale părăsite iarăș le-au întors Domnul cu toată liniștea, milostiv fiindu-le.
24. Și iarăș de la Iason Chireneul ceale în cinci cărți cuprinse ispitit-am noi într-o carte a le scurta.
25. Că socotind mulțimea cărților și greotatea celor ce vreau a înceape poveștile istoriilor pentru mulțimea lucrurilor,
26. Grijit-am adecă celor ce vor vrea a ceti să fie desfătare sufletului, iară cei sârguitori mai lesne să le poată cu mintea ținea, iară tuturor cetitorilor folos să le fie.
27. Și noao, adecă înșine carii acest lucru a-l scurta l-am cuprins, nu ușoară osteneală, ci încă lucru plin de privegheri și de sudoare am cuprins.
28. Ca cei ce gătesc ospățul și cearcă a face voia altora, pentru harul multora bucuroși osteneala suferim.
29. Adevărul, adecă despre fieștecarea izvoditoriu îngăduind, iară noi după data scurtării formă sârguindu-ne.
209r 30. Că precum meășterul casii noao de toată || încheietura trebuie a grijii, iară cel ce vrea a zugrăvi ceale vreadnice de podoabă trebuie a le câștiga, așa trebuie a socoti și despre noi.
31. Că a culeage înțeleagerea și a rândui cuvântul și cu grije fieștecarea parte a o cerca, izvoditoriului istoriiei să cuvine.
32. Iară scurtarea vorbii a urma și isprăvirea lucrurilor a o ocoli, scurtării să cuvine a îngădui.
33. De aici, dară, povestirea vom înceape. Pentru predoslovie atâta a fi zis destul fie. Că bolund lucru e mai nainte de istorie a să vârșă, iară istoriia a o scurta.

Cap 3

Simon, ispravnicul bisearicii, vistierile ei lui Apolonie voivodului le vădește. La care a le răpi de la împăratul trimis fiind, Eliodor, după vârsatele jidovilor rugăciuni, de la Dumnezeu să lovește, ci cu jârtva și rugăciunile arhierelui Onie să izbăvește, și dând lui Dumnezeu și lui Onie haruri, împăratului și celoraalți tuturor mărimile lui Dumnezeu vestește.

1. **D**eci lăcuită fiind sfânta cetate în toată pacea și legile încă bine păzându-le, pentru credința arhierelui Onie și pentru sufletele ce urăsc răotățile,
2. Era ca și însuși împărații și căpeteniile locul de mare cinste vreadnic a fi îl socotea și bisearica cu mari daruri o frâmsăța,
3. Așa cât Seleucul, împăratul Asiei, din veniturile sale da toate cheltuiielele ceale de lipsă spre slujba jârtvelor.
4. Iară Simon din neamul lui Veniamin, ispravnic bisearicii rânduit, să nevoia, împrotivindu-să căpeteniia preoților, strâmb ceva în cetate a face.
209v 5. Ci neputând învinge pre Oniia, au venit la Apolonie, fiul Tharsei, care într-aceaea vreme era povățuito | ri în Chelesiriia și în Fenichiia.
6. Și i-au vestit cu bani nenumărați plină a fi vistierii în Ierusalim și averile de obște nemăsurate a fi, care nu sânt de treaba jârtvelor, și cu puțință a fi a cădea toate supt putearea împăratului.
7. Și deacă au vestit împăratului Apolonie de banii ce era aduși, el chemând pre Eliodor, carele era preste trebile lui, l-au tremis cu porunci ca mai sus zișii bani să-i ducă.

8. Și îndată Eliodor au pornit cu vedea, adecă ca când prin Cheleseria și Fenichia cetățile ar vrea a umbla, iară cu adevărul porunca împăratului vrând a o plini.

9. Ci deacă venise în Ierusalim și cu cinste de la arhiereu în cetate fusease cuprins, au povestit despre datul banilor și sămn, și pentru ce ar fi venit au deasoperit și întreba de sânt aceastea adevărat așa.

10. Atunci arhiereul au arătat aceastea a fi marfe puse și hrana văduvelor și a săracilor,

11. Iară unele a fi a Hircanului, Tovie, omului foarte înălțat, între ceale ce vădise necredinciosul Simon. Iară toți tălanții de argint a fi patru sute, de aur doao sute.

12. Și a să înșela cei cei crezuse locului și bisearicii, carea prin toată lumea să cinsteaște pentru cinstea sa și sfințeniia, de tot cu neputință a fi.

13. Iară el pentru ceale ce avea de la împăratul poruncite, zicea în tot fealiul împăratului a să cuvini acealea.

14. Și în rânduita zi întra Eliodorul vrând dintru aceastea a rândui, iară prin toată cetatea nu puțână trepădare era.

15. Și preoții dinnaintea oltariului în odăjdii preoțești s-au aruncat și chema din ceriu pre Cel ce au pus leage pentru marfele puse, ca celor ce le pusease întregi să le păzască. ||

16. Iară cel ce vedea fața arhiereului cu mintea să rănea, că fața și vedea schimbată 210r
arăta cea dinlăuntru a sufletului dureare.

17. Că împrejur vărsată oarecare mahnire era omului și groaza trupului, prin carea celor ce vedea arătată să făcea durearea inimii lui.

18. Și alții cu gloată de prin case curgea, cu rugăciune de obște rugându-să, pentru aceea că spre urgisire locul cel sfânt era să vie.

19. Și muierile încinsă cu târsine prin ulițe curgea, ci și fecioarele ceale închise alerga cătră Onie, iară altele la ziduri și unele prin ferești să uita.

20. Iară toate rădicându-și mânilor spre ceriu să ruga.

21. Că era mișală amestecatei mulțimi și a marelui preot, ca în lupta morții vedea.

22. Și acește adecă chema pre Atotputearnicul Dumnezeu, ca ceale șieș încredințate celor ce le încredințase întregi să se păzască.

23. Iară Eliodor, ce pornise, făcea într-aceia loc el cu dărăbanții împrejurul vistierii de față.

24. Ci Duhul Atotputearnicului Dumnezeu mare au făcut arătării Sale dovedire, așa cât toți carii îndrăznise a asculta de el, de putearea lui Dumnezeu căzând întru slăbănogire și înfricoșare, s-au întors.

25. Că li s-au arătat un cal oarecare, groaznic având călărașu, cu frumoase acoperemânturi împodobit, și acesta de năpraznă pre Eliodor cu picioarele dinnainte l-au stropșit. Iară cel ce ședea pre el să vedea având arme de aur.

26. Și alți doi tineri s-au arătat cu puteare împodobiți, frumoși cu slava și înfrâmsățați cu haina, carii au stătut împrejurul lui și de-amândoa părțile îl bătea, neîncetat cu multe rane îngreindu-l.

27. Și îndată Eliodor au căzut pre pământ | și învăluit de multă ceață l-au apucat și, în 210v
purtătorul scaun puindu-l, afară l-au scos.

CAP 3 ȘI 4 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

28. Și cel ce cu mulți alergători și dărăbanți la numita mai sus vistierie întrase, nime ajutorindu-l, afară să purta cu putearea lui Dumnezeu cea arătată cunoscută.

29. Și el, adevă prin dumnezăiasca puteare, zăcea mult și fără nici o nădejde de mântuire.

30. Iară ceștia binecuvânta pre Domnul pentru că proslăvea locul Său și bisearica, carea puțan mai nainte de frică și de gâlceavă era plină, arătându-să Domnul cel atotputernic, de bucurie și de veselie s-au umplut.

31. Și atunci, oricarii dintre prietini lui Eliodor ruga degrabă pre Oniia, ca să cheme pre Cel Preaînalt, să dăruiască viață celui ce era pus în sfârșitul vieții.

32. Și, socotind arhierieul ca nu cumva să se prepuie împăratul despre ceva răotote de cătră jidovi asupra lui Eliodor săvârșită, au adus pentru mântuirea omului junghiiare de mântuire.

33. Și, rugându-să arhierieul, aceiaș tineri, cu acealeaș vejminte împodobiiți, stând înaintea lui Eliodor, au zis: „Lui Onie preotului mulțameaște, că pentru dânsul Domnul ț-au rânduie viața.

34. Iară tu, cel de la Dumnezeu bătut, vesteăște tuturor mărimile lui Dumnezeu și putearea”. Și, aceastea zicând, nu s-au mai văzut.

35. Iară Eliodor jârtvă lui Dumnezeu aducând și mari făgăduințe făgăduind Celui ce l-au îngăduie a fi viu, și lui Onie haruri dând, luându-și oastea, călătorea cătră împăratul.

36. Și mărturisea tuturor ceale ce supt ochii săi văzuse, lucrurile marelui Dumnezeu.

37. Și întrebând împăratul pre Eliodor cine ar fi vreadnic încă o dată a să trimitte la Ierusalim, au zis: | |

211r 38. „De cumva ai vrun vrăjmașu au vrun pânditoriu împărății tale, trimitte-l acolo și bătut îl vei lua îndărăpt de cumva va scăpa, pentru că într-acel loc adevărat iaste o puteare oarecarea a lui Dumnezeu.

39. Că Cel ce are în ceriuri lăcaș cercetătoriu și ajutoriu e locului aceluia, și pre cei ce vin a-i face rău îi bate și-i pierde”.

40. Așadară despre Eliodor, și despre paza vistieriii, așa să are lucrul.

Cap 4

Onie pentru hulele lui Simon cătră Seleuc s-au dus, a căruia arhieriea rāvnindu-o fratele lui, Iason, au făgăduie împăratului mulți talanți. Și apucând arhieriea, toată slujba lui Dumnezeu o au răzvrătit. Pre carele a să lepăda din arhierie porunceăște Menelae, mai mulți împăratului făgăduind tãlanți. Căruia, neplinind ceale făgăduite, urmează fratele lui Lisimahul. Onie, vădind pre Menelae de călcarea de leage, cu îndemnul lui, de la Andronic să ucide. Pentru care, din porunca Antiohului întru acelaș loc Andronicul să ucide. Lizimahul fiind de norod călcat, Menelae la împăratul pârât, prin mijlocirea darurilor să sloboade, ucigându-să cei nevinovați ai lui pârători.

1. **I**ară Simon, mai sus-numitul a banilor și a țărâi pârâșul, rău grăia despre Oniia, ca când el ar fi îndemnat pre Eliodor la aceastea și el ar fi fost pornitoriu răotășilor.

2. Și pre ispravnicul cetății și apărătoriu neamului său și rāvnitoriu legii lui Dumnezeu, îndrăzne a-l zice leșuitoriu împărății.

3. Ci, nepriateniile într-atăta purcegând, cât și prin oarecarii a lui Simon de lipsă ucideri să făcea, |

211v 4. Socotind Onie primejdiia vrăjbii și pre Apolonie nebunind, povățuitoriu adevă, Chelesirii și a Fenichiii, a spori răototea lui Simon, la împăratul s-au dus,

5. Nu ca pârâșul cetățeanilor, ci folosul cel de obște a toată mulțimea cu sâne socotind.

6. Că vedea cu neputință a fi fără împărăteasca rânduială a să dăruie lucrurilor pace, nici pre Simon a putea înceta de la nebuniia sa.

7. Ci, după ieșirea lui Seleuc din viață, luând împărăția Antiohul, care vestit să nimea, rāvnea Iason, fratele Onei, arhieriea.

8. Mergând la împăratul, făgăduindu-i tãlanți de argint tri sute șasăzeci și dintr-alte venituri optzeci,

9. Preste aceastea făgăduia și alte o sută cinzeci, de s-ar îngăduie puterii lui școala și slujitorii șieși a-i rânduie, și pre cei din Ierusalim antiohieni a-i scrii.

10. Carea îngăduind împăratul și dobândind căpeteniia, îndată cătră leagea limbilor pre împreună dăjduitorii săi a-i treace au început.

11. Și depărtând pre cealea ce pentru omeniia jidovilor de la împărați fusease rânduite, prin Ioan, tatăl lui Evpolemi, cel ce la râmleani pentru priiatenirea și soțirea cu legiuită solire slujise, legile cetățeanilor părăsind, rânduielei răzvrătite făcea.

12. Că au îndrâznit supt însuși coșteiu l a face școală și pre fieștecarii cei mai buni slujitori în bordeiuri a-i pune.

13. Și era aceasta nu înceapere, ci oarecare creăștere și sporiul petreacerii cu limbile și cu cei de alt neam, pentru a necredinciosului și nu preotului Iasoni negrăita și neauzita nelegiuire.

14. Așa cât preoții de atunci nu după sluj | bele oltariului să sârguia, ci urgisind bisearca și părăsând jârtvele păzea a fi părtaș școalei și nedreptei lui simbrii și învățaturii a să deprinde. 212r

15. Și cinstele, adecă ceale părințești întru nimica avându-le, greceștile slave mai bune a fi le socotea.

16. Pentru carele primejdioasa sârguire îi cuprindea, și rânduialele lor le răvnea, și acelorași cu totul aseamenea a fi poftea, pre carii vrăjmași și ucigași îi avuse.

17. Că împotriva dumnezeieștilor legi necredincios a lucra fără certare nu trece, ci aceasta vreamea următoare va dovedi.

18. Iară prăznuindu-să cel de al cincilea an lupta Tirului, și împăratul fiind de față,

19. Au trimis Iason vicleanul din Ierusalim niște oameni păcătoși, ce purta drahme de argint trei sute spre jârtva Ercului, care le-au poftit cei ce le purtase să nu să cheltuiască spre jârtve, că nu era de lipsă, ci să se rânduiască spre alte cheltuieli.

20. Ci aceastea, adecă, s-au adus de la cel ce le trimisease spre jârtva Hercului, iară pentru cei de față s-au dat spre zidirea corăbiilor celor de oaste.

21. Și, trimițându-să în Eghipt Apolonie, fiul Mnesthei, pentru mai-marii lui Ptolomeu Filometoriului împăratului, deacă să cunoscuse Antiohul înstreinat a fi de cătră trebile împărăției, de ale sale folosuri grijindu-să, pornind de acolo au venit în Ioppen, și de acolo în Ierusalim.

22. Și cu cinste de la Iason și cu priiatenie fiind cuprins, cu lumini de făclii și cu laude au intrat, și de acolo spre Fenichie oas | tea o au întors. 212v

23. Și după vreame de trei ani au trimis Iason pre Menelae, fratele mai sus-numitului Simon, purtând bani împăratului și despre trebile ceale de lipsă răspunsuri ducând.

24. Iară el, închinându-să împăratului după ce au mărit fața putearii lui, spre sâne însuș au tras arhieria, adăogând preste Iason talanți de argint trei sute.

25. Și, luund de la împăratul porunci au venit, nimic adecă având vreadnic de preoție; iară suflete de nemilostiv tiran și de fiară sălbatecă mânie purtând,

26. Și Iason, adecă, carele prinsease pre fratele său, însuș înșelat fiind, pribeag în ținutul Amanitii izgonit au fost.

27. Și Menelae căpeteniia adecă au dobândit. Iară despre banii împăratului făgăduiți, nimica lucra, când strânsură făcea Sostratul, ispravnicul coșteiuului,

28. (Că acela avea strânsura dăjdilor) pentru care pricină amândoi cătră împăratul s-au chemat.

29. Și Menelae s-au depărtat de la preoție, urmându-i Lisimac, frate-său, iară Sostrat s-au făcut ispravnic Chiprului.

30. Și aceastea fiind, s-au întâmplat de au mișcat gălceavă tharseanii și malloteanii, căci că Antiohidei, țiitoarei împăratului, în dar fusease dați.

31. Degrabă, drept aceeaa împăratul au venit a-i domoli, lăsând în locul său rânduit pre unul din soții săi, Andronic.

32. Iară Menelae, socotind că ș-au apucat vreame cu prilej, niște vase de aur din bisea | rică furând, le-au dăruit lui Andronic, și altele le vânduse în Tir și prin cetățile vecine. 213r

33. Carea adevărat cunoscând Onie, îl vădea, însuși în loc fără teamere contenindu-să în Antiohia, lângă Dafnis.

34. Pentru aceeaa Menelae, apropiindu-să cătră Andronic, îl ruga să omoară pre Onie. Carele venind la Onie și dând dreaptele cu jurământ (măcar că-i era cu prepus), îl îndemnase a ieși din locul scutinții, îndată l-au omorât, nestidindu-să de dreptate.

35. Pentru care pricină, nu numai jidovii, ci și alte neamuri greu să uita și cu dureare purta nedreapta ucidere a unui bărbat ca aceluia.

36. Ci, întorcându-să împăratul din locurile Chilichiei, s-au dus la el jidovii în Antiohia, împreună și grecii, jeluindu-să de nedreapta uciderea Oniei.

CAP 4 ȘI 5 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

37. Întristându-să drept aceea cu duhul pentru Onie, Antiohul, și plecându-să spre milă, lacrimi au vărsat, aducându-ș aminte de trezviia răpăusatului și de cuviința lui.

38. Și aprinzându-să cu duhul, pre Andronic de urșinic dezbrăcându-l, poruncește a-l încungiura prin toată cetatea. Și într-acelaș loc, în carele asupra lui Onie lucrase necredința, pre călcătoriul de leage de viață l-au despoiāt, vreadnică răsplătindu-i Domnul pedeapsă.

39. Iară multe călcări de leage în biseaică de la Lisimah făcându-să cu sfatul Menelai și, ieșind veastea, s-au adunat mulțimea asupra lui Lisimah, după ce mult aur s-au fost scos.

213v 40. Iară asupra gloatelor ce să sculase pline de mânie, Lisimah întrarmând ca la trei mii, cu mâni nedreapte au început a să sluji, | povățuindu-i un tiran oarecarele, cu vârsta și cu nebuniia bătrân.

41. Ci, cât au înțeles sânguirea Lisimahului, alții pietri, alții bâte vârtoase au apucat, iară oarecarii cenușe spre Lisimah au aruncat.

42. Și mulți, adegă răniți, iară alții și așternuți, și toți spre fugă întorși au fost, și pre însuș călcătoriul de leage lângă vistierie l-au omorât.

43. Despre aceastea, dară, au început judecata asupra lui Menelae a să mișca.

44. Și venind împăratul în Tir, la el au dus treaba lucrului trei bărbați de la bătrâni trimiși.

45. Și biruindu-să Menelae, au făgăduit lui Ptolomeiu mulți bani a-i da să îndeamne pre împăratul.

46. Deci, Ptolomeiu s-au apropiat cătră împăratul, ce ședea într-un foisor a să răcori, și l-au întors de cătră judecată.

47. Și pre Menelae, adegă cel de toată răotatea vinovat, de nelegiuri l-au dezleagat, iară pre mișei, carii și la schite de ș-ar fi spus pricina, nevinovați s-ar judeca, pre aceștia cu moarte i-au omorât.

48. Curând, dară, nedireaptă pedeapsă au dat cei ce pentru cetate și pentru norod și pentru vasele ceale sfinte pricina au urzit.

49. Pentru care lucru și tirii, greu părându-le, spre îngroparea lor foarte libovnici s-au arătat.

50. Iară Menelae, pentru a celor ce era supt biruința lui lăcomie, rămânea în biruință, crescând într-o răotăte spre leșuirile cetățeanilor.

Cap 5

Oaste armate și aceloraș împreună bătăi la Ierusalim prin văzduh în patruzeaci de zile să văd.

214r *Iason în Ierusalim năvălind și pre cetățeani nemilostiveaște ucigând, la cei streini ticăloșaste moare. Antiohul, pre mulți în Ierusalim fără număr ucigând, robind || și vânzind, biseaica o jefuiaște. Și, ducându-să, lasă nemilostivi ispravnici să năcăjască norodul. Și iarăș, trimițindu-să voevodul Apolonie, pre mulți ucide. Iară Iuda Macaveul cu ai săi la loc pustiiu să depărtează.*

1. ntr-aceaea vream, Antiohul a doao pornire găteaste spre Eghipt.

2. Și s-au întâmplat prin toată cetatea Ierusalimului a să vedea în patruzeaci de zile prin văzduh călărași alergând, aurite având vejminte și sulițe ca niște oaste întrarmați.

3. Și alergarea cailor prin rânduri însămnate și loviri a fi împreună și clătirea pavezelor și mulțimea încoifaților cu sabiile scoase și aruncarea săgeților și sclipirea auritelor arme și a tot fealiul de platoșe.

4. Pentru aceaea, toți să ruga să se întoarcă arătarea spre bine.

5. Ci, ieșind mincinoasă vestire, ca când din viață ar fi ieșit Antiohul, luând Iason nu mai puțin o mie de bărbați, de năpraznă au năvălit spre cetate și, cetățeanii la zid împreună zburând, mai pre urmă apucându-să cetatea, Menelae au fugit în coșteiu.

6. Iară Iason nu îngăduia în uciderea cetățeanilor săi, nici gândea sporirea asupra rudeniilor mare rău a fi, părându-să că va lua biruința vrăjmașilor, iară nu a cetățeanilor.

7. Și căpeteniia adegă nu o au dobândit, iară sfârșitul leșuirilor sale turburarea au apucat și, pribejind, iară s-au dus în Ammanite.

214v 8. Mai pre urmă, spre perirea sa închis fiind de la Areta, tiranul harapilor, fujind din | cetate în cetate, tuturor urât ca un călcătoriul de legi și urgisit ca vrăjmașul țărâi și a țăreanilor, în Eghipt s-au lepădat.

9. Și cel ce pre mulți din țara sa izgonise pribeag au perit, în Lachedemonia pornind, ca când ar vrea acolo a avea pentru rudeniia scăpare.

10. Și cel ce pre mulți neîngropați lepădase, însuși și netânguit și neîngropat să leapădă, nici streină îngroparea dobândind, nici mormântului părințesc împărțășindu-să.

11. Aceastea așa fiind, s-au prepus împăratul cum că jidovii vor părăsi soțirea și, pentru aceasta, din Eghipt purcezând cu inimă sălbatecă, cetatea adecă cu arme o au prins.

12. Dară au poruncit ostașilor să ucigă, nici să îngăduiască pârâșilor și, prin case suindu-să, să-i omoară.

13. Făcea-se dară ucideri de tineri și de bătrâni, și a muierilor și a născuților perirea, și a fecioarelor și a pruncilor omorârea.

14. Și era în trei zile optzeci de mii uciși, patruzeci de mii robiți și numai puțâni vânduți.

15. Ci nici aceastea sânt destule. Îndrăznit-au și în bisearică a intra, carea e decât tot pământul mai sfântă, povățuind Menelae, vânzătoriu de legi și de țară.

16. Și cu necuratele mâni luând sfintele vase, ceale ce de la alți împărați și cetățeani era puse spre podoaba locului și spre slavă, le purta cu nevrednicie și le spurca.

17. Așa înstreinându-să cu mintea Antiohul, nu socotea că pentru păcatele celor ce lăcuiesc în cetate, puțin Dumnezeu să mâniase, pentru carea s-au și întâmplat împrejurul locului ur | gisirea.

* Sus 3, 25, 27.

18. Într-alt chip, de nu s-ar fi întâmplat a fi ei cu multe păcate învăluiti, *precum Eliodor, care era trimis de la Seleucun împăratul a jefui oltariul, și acesta, îndată venind bătut, și împins adevărat ar fi fost de cătră îndrăznire.

19. Însă nu pentru loc neamul, ci pentru neam locul Dumnezeu l-au ales.

20. Pentru aceea, și însuși locul s-au făcut părtaș răotăților norodului. Iară după aceea va fi soțu bunătăților, și care s-au părăsit în mâniia lui Dumnezeu Atotputearnicului, iarăș întru îmblânzirea marelui Domn cu slavă mare să va înălța.

21. Deci, Antiohul o mie și optsute de talanți luând din bisearică, degrabă în Antiohiiia s-au întors, socotind de mândrie, că pământul îi va fi spre înotare și marea spre călătorie pentru sumeșirea minții.

22. Și au lăsat și ispravnici a năcăji neamul. Și în Ierusalim, adecă pre Filip, de neam frig, de nărav mai nemilostiv decât acela de la carele s-au rânduit.

23. Iară în Garizim, pre Andronic și Menelae, carii mai greu decât aceialalți apăsa cetățeanii.

24. Și, fiind pus împotriva jidovilor, au trimis pre urâciosul voievod Apolonie cu oaste de doazeci și doazeci de mii, poruncindu-i a ucide pre toți cei de vârste, muierile și tinerii a-i vinde.

25. Carele venind în Ierusalim, cu pace a fi făcându-să, au odihnit până la sfânta zi a sâmbetei și atunci, sârbând jidovii, alor săi arma a lua le-au poruncit.

26. Și pre toți carii purcesease spre vederi i-au omorât, și prin cetate cu cei armați alergând, multă mulțime au ucis. |

27. Iară Iuda Macaveul, carele fusease al zeacelea, să ferise la loc pustiu și acolo între fiară, viața în munți cu ai săi petrecea și, cu hrană de ierburi hrânindu-să, să zăbovea, ca să nu fie părtași spurcăciunii.

215r

215v

Cap 6

Prin voievodul de la împăratul trimis jidovii să opresc de leagea lui Dumnezeu. Bisearica urât să spurcă, și jidovii încă prin multe țări răsipindu-să, la jârtvele idolilor să silesc. Să însămnează pierderea a doazeci muieri, pentru că s-au fost tăiat împrejur fiii săi, și cei ce prăznuiesc sâmbăta să ard. Însă acest năcaz să arată că nu e părăsirea lui Dumnezeu, ci certarea alor săi, cea aleasă a lui Eleazar bătrânului mucenicie, pentru că n-au vrut a mânca carne de porc, nici într-aceasta a fățarnici.

1. i nu după multă vreme, au trimis împăratul pe un bătrân oarecarele antiohiiian să silească pre jidovi a treace de la părințestile și a lui Dumnezeu legi

2. Și a spurca cea din Ierusalim bisearică și a o numi a lui Iupiter Olimpui, și în Garizim, precum era cei ce lăcuia acolo, a lui Iupiter găzduitoriului.

3. Iară rea și tuturor grea era alergarea răotăților.

4. Că bisearica era plină de neînfrânarea și de despeațele limbilor și de cei ce să pângărea cu curvele, și în sfintele jirtvealnice muierile să îmbulzea înlontru purtând ceale ce nu era slobode.

5. Și oltariul plin era de ceale neslobode, care de legi să oprea.
- 216r 6. Iară nici sâmbetele să păzea, nici zilele țărâi ceale de praznic să ținea, nici jidov chiar cineva || pre sâne a fi să mărturisea.
7. Și să ducea cu amară lipsă în zioa nașterii împăratului la jârtve, și când prăznuia sărbătoarea lui Liveriu, să siliia cu iadăra încununați lui Liveri a încunjura.
8. Și poruncă au ieșit la vecinele limbilor cetăți îndemnând Ptolomeiu ca așijderea și dânșii împotriva jidovilor să lucreze și să jirthvească.
9. Iară pre cei ce n-ar vrea a treace la rânduialele limbilor să-i ucigă; era dară a vedea ticăloșie.
10. Că doao muieri au fost pârâte că ș-au tăiat împrejur născuții săi. Pre carele, pruncii de țâță spânzurându-i, după ce le-au încunjurat prin cetate, pre ziduri le-au prăpădit.
11. Iară alții la vecinele peșteri împreună ducându-să și pitulați zioa sâmbetei prăznuind, spuindu-să lui Filip, cu flacări s-au aprins, căci că să stidea pentru leage și pentru ținearea ei, cu mâna a-și da ajutoriu.
12. Iară mă rog celor ce vor ceti cartea aceasta să nu să îngrozască pentru protivnicile căderi, ci să socotească, că ceale ce s-au întâmplat, nu spre perire, ci spre certare au fost neamului nostru.
13. Că multă vreamă a nu suferi pre păcătoși după vrearea sa a lucra, ci degrabă a-i izbândi, de mare bine judecată iaste.
14. Că nu precum în alte neamuri Domnul răbdând așteaptă ca pre eale, când va veni zioa judecății, întru plinirea păcatelor să le pedepsească.
15. Așa și în noi au așezat, ca păcatele noastre până în sfârșit învăluindu-să, așa mai pre urmă asupra noastră să izbândească.
16. Pentru carea niciodată adecă de la noi mila Sa o depărtează, iară certând cu ceale protivnice, norodul Său nu-l părăsește. |
- 216v 17. Ci aceastea noao spre deșteptarea cetitorilor puține fie zise, iară acum trebuie să venim la poveaste.
18. Deci Eliazar, unul din scriitorii cei dintâiu, bărbat de vârstă vechiu și cu fața împodobit, deșchizându-i-să gura să siliia a mânca carne de porc.
19. Iară el slăvita moarte mai vârtos decât urâta viață îmbrățișind, de bunăvoie întâiu să ducea spre perire.
20. Și, văzând precum să cuvine a să întâmpla, cu răbdare suferind, au socotit a nu priimi ceale neslobode pentru dragostea vieții.
21. Iară cei ce sta înainte, de nedreapta milă fiind porniți, pentru vechea omului priiatenie, luându-l într-ascuns, îl ruga a-i aduce cărnuri din care lui a mânca era slobod, ca să fățarnicească a fi mâncat, precum împăratul poruncise, din cănurile jârtvelor,
22. Ca, cu această faptă, de moarte să se izbăvească și, pentru cea veache a omului priiatenie, aceasta cu dânsul făcea omenire.
23. Iară el au început a gândi vreadnica vârstei și a bătrânețelor sale adâncime și a născutei cinstei căruntețele și a ceii din pruncie bune petreaceri faptele și după a ceii sfinte și de la Dumnezeu datei legii rânduielei, au răspuns degrabă, zicând că vrea a fi trimis la iad.
24. „Că nu e lucru vreadnic de vârsta noastră – zice – a fățarnici, precum mulți dintre cei tineri, socotind pre Eliazar de noaozeci de ani a fi trecut cătră viața celor de alt neam.
- 217r 25. Și aceia, pentru a mea fățarnicie și pentru puțână ce să stracă vreamă vieții, să se înșale, și prin această prihană și urgisirea bătrânețelor || meale să-m agonisesc.
26. Că de nu mă voiu și scoate într-această vreamă din pierderea omenească, iară de mâna Atotputearnicului nici viu, nici mort voiu putea scăpa.
27. Pentru aceea, tare din viață ieșind, vreadnic adecă, de bătrânețe mă voiu arăta.
28. Iară tinerilor pildă tare le voiu lăsa, când cu inimă voioasă și bărbătește pentru ceale greale și preaosfințite legi, cu moarte cinstită mă voiu săvârși”. Aceastea zicând, îndată spre perire să trăgea.
29. Iară cei ce-l ducea și puțin mai înainte fusease mai blânzi, spre mânie s-au întors pentru cuvintele de la el zise, care ei din mândrie a fi scoase le socotea.
30. Ci cu rane ucigându-să, au suspinat, și au zis: „Doamne, Cel ce ai sfânta știință, Tu chiar știi că, putându-mă de moarte izbăvi, ceale greale ale trupului rabd dureri, iară după suflet pentru frica Ta bucuros rabd aceastea”.
31. Și acesta adecă într-acesta chip din viață au ieșit, nu numai tinerilor, ci și tot neamului pomenirea morții sale spre pilda vârtutei și a tării lăsând.

Cap 7

A șapte frați și a maicii lor mari foarte și tari suferitele periri, pentru că nu vrea a mânca cărnuri de porc. Și cât de vârtos împăratului pentru a sa nemilostivire i-au arătat a fi gata osândirea și maica pre fii cum i-au îndemnat.

1. i s-au întâmplat și șapte frați împreună cu maica sa prinși a să sili de la împăratul a mânca împotriva legii cărnuri de porc, cu zbiciuri și cu vine de tauri chinuindu-i.

2. Iară unul dintr-înșii, cel dintâiu, așa au zis: | „Ce cauți și ce vrei a învăța de la noi? 217v
Gata sântem a muri mai vârtos decât părințeștile ale lui Dumnezeu legi a le trece”.

3. Și, mâniindu-să împăratul, au poruncit să se aprinză căldările și oalele ceale de aramă. Care îndată aprinzându-să,

4. Au poruncit celui ce întâiu grăise să i să taie limba, și pielea de pe cap trăgându-să, și vârfurile mânilor și a picioarelor să i să taie, ceiaalalți frații lui și maică-sa văzându-l.

5. Și, după ce s-au făcut cu totul chilav, au poruncit a apropia focul și, încă răsufilând, a-l prăji în tigae. În carea multă vreme chinuindu-să, ceiaalalți una cu maică-sa împreună să îndemna tare spre moarte,

* 2 Leage 31, 36, 43. 6. Zicând: „Domnul Dumnezeu va vedea adevărul și să va mângăia întru noi, *precum în mărturisirea cântecului au dovedit Moisi. Și întru slujile Sale să va mângăia”.

7. Murind, dară, cel dintâiu într-acestaș chip, pre cel ce urma îl ducea spre bajocură și, trăgându-i-să pielea capului cu perii, îl întreba de va mânca mai înainte, până a să chinui cu tot trupul prin fieștecare mădulariu.

8. Iară el, răspunzând cu glas părințesc, au zis: „Nu voi face”. Pentru carea și acesta, în locul următoriu, chinurile celui dintâiu au priimit.

9. Și în sfârșitul duhului fiind, așa au zis: „Tu, adecă, preanelegiuite, într-această viață ne pierzi, ci Împăratul lumii, pre noi, pentru legi uciși, întru învierea vieții de veaci ne va deștepta”.

10. După acesta, al treilea să bajocorească și, limba poftindu-i-să, curând o au scos și mâinile vârtos le-au întins.

11. Și cu cutezare au zis: „Din ceriu aceastea le moștenesc, ci pentru legile lui Dumnezeu acum și aceastea le urgisăsc, că de la Dânsul iarăș a le dobân| di nădăjduiesc”. 218r

12. Așa cât împăratul și cei ce cu el era să mira de îndrâznirea tinărului, căci ca o nimica socotea chinurile.

13. Și acesta așa săvârșindu-să, pre al patrulea îl năcăjea așijderea, chinuindu-l.

14. Și, fiind spre moarte, așa au zis: „Mai bine e celor dați de la oameni morți, nădeajde a aștepta de la Dumnezeu, că iarăș de la Dânsul să vor deștepta, că ție învierea nu-ți va fi spre viață”.

15. Și, apropiind pre al cincilea, îl năcăjea. Iară el, privind spre acela, au zis:

16. „Puteare între oameni având, fiind străcâcios, faci ce ți-i voia, iară să nu gândești neamul nostru a fi de la Dumnezeu părăsit.

17. Iară tu răbdând așteaptă și vei vedea marea Lui puteare, în ce chip pre tine și sămânța ta o va chinui”.

18. După acesta ducea pre al șaselea, și acela începând a muri, așa au zis: „Nu rătăci în deșert, că noi pentru noi înșine aceastea pătimim, păcătuind împotriva Dumnezeul <ui> nostru și vreadnice de minune s-au făcut întru noi.

19. Iară tu nu socoti ție a fi fără viitoarea certare, căci împotriva lui Dumnezeu a oști te-ai ispittit”.

20. Iară preste măsură minunata maica și vreadnica de pomenirea celor buni, carea, perind șapte fii supt vremea unii zile privind, cu inimă bună purta pentru nădeajdea carea avea spre Dumnezeu.

21. Pre fieștecarele dintr-înșii îi îndemna tare, cu glas părințesc, plin de înțelepciune și fameieștii gândiri bărbătesc suflet sămânând,

22. Au zis cătră dânșii: „Nu știu în ce chip în pântecel mieu v-ați arătat, că nici eu duhul și sufletul v-am dăruiat voao și viața și a fieștecăruia mădulări nu eu le-am alcătuit,

23. Ci Ziditoriul lumii, Cel ce au închipuit naște|rea omului și Cel ce au aflat înceaperea tuturor și duhul voao iarăș cu milă îl va întoarce, și viața, precum voi acum pre voi înșivă vă urgisiți pentru legile Lui”. 218v

CAP 7 ȘI 8 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

24. Iară Antiohul pre sine a să urgisi gândea și împreună urgisind glasul ceii ce probozea, fiind încă cel mai tinăr, nu numai cu cuvintele îl îndemna, ci și cu jurământ întărea, că bogat și fericit îl va face și, trecându-l de la părințeștile legi, priiatin îl va avea și ceale de lipsă îi va dăru.

25. Ci la aceastea tinărul nicidecum plecându-să, au chemat împăratul pre maica și o îndemna să fie tinărului spre mântuire.

26. Și după ce o îndemnase cu multe cuvinte, au făgăduit că va îndemna pre fiul său.

27. Deci, plecându-să cătră el, batjocorind pre nemilostivul tiran, au zis cu glas părințesc: „Fiiul meu, fie-ți milă de mine, ceaea ce te-am purtat în pânțele noao luni și lapte în trei ani ȝ-am dat și te-am hrănit și la vârsta aceasta te-am adus.

28. Rogu-te, fiiule, să privești spre ceriu și pre pământ și spre toate ceale ce sânt într-însele și să înțelegi că din nimica le-au făcut Dumnezeu acealea și neamul omenesc.

29. Așa va fi, să nu te temi de acest chinuitoriu, ci vreadnic fraților tăi făcându-te părtașu, priimește moarte, ca într-aceaea milă cu frații tăi să te priimească”.

30. Ea încă aceastea zicând, au zis tinărul: „Pre cine așteptați? Nu ascult de porunca împăratului, ci de porunca legii carea s-au dat noao prin Moisi.

31. Iară tu, cel ce te-ai făcut izbânditoriu de toată răotatea asupra ovreailor, nu vei scăpa de mâna lui Dumnezeu.

32. Că noi pentru păcatele noastre răbdăm aceastea.

33. De S-au și mâniat puțin asupra noastră Domnul, Dumnezeu nostru, pentru certarea și dojana, ci iarăși Să va mângăia spre slugile Sale. | |

219r 34. Iară tu, o, nelegiuitule, și decât toți oamenii mai făcătoriu de reale, să nu te înalți în zădar cu deșarte nădejdi, asupra slujilor Lui aprinzându-te,

35. Că încă n-ai fugit <de> judecata Atotputearnicului și care toate le vede Dumnezeu.

36. Că frații miei, puțină acum dureare suferind, supt testamântul vieții de veaci s-au împărtășit, iară tu cu judecata lui Dumnezeu ceale vreadnice a mândrii tale pedeapse vei plăti.

37. Iară eu, ca și frații miei, sufletul și trupul meu îl dau pentru părințeștile legi. Chemând pre Dumnezeu, ca mai devreame neamului nostru milostiv să fie, și pre tine, cu chinuri și cu bătăi, să te faci a mărturisi că Acela iaste Dumnezeu sângur.

38. Iară întru mine și în frații miei va înceta Atotputearnicului mâniia carea preste tot neamul nostru cu dreptate s-au adus.

39. Atunci împăratul, de mânie aprins, asupra acestuia mai presus de toți fără milă au răpștit, nesuferindu-să a fi batjocorit.

40. Și acesta, dară, curat s-au prestăvit preste toate, în Domnul nădăjduind.

41. Iară mai pre urmă, după fii, și maica s-au săvârșit.

42. Deci, despre jărtve și despre cele foarte nemilostiviri destul s-au zis.

Cap 8

Iuda Macaveul, chemând ajutoriu lui Dumnezeu, după câteva biruințe, pre Nicanor, carele neînșelata șieși de jidovi făgăduia biruință, pre ai săi întâi spre rămânere îndemnându-i, l-au gonit, ucigând din oastea lui împreună cu Timothei și cu Vahide mai mult de doaozeci și noao de mii, așa cât Nicanor sângur scăpând, au propoveduit pre Iudei a avea pre Dumnezeu acoperitoriu. |

219v 1. ară Iuda Macaveul și cei ce cu el era, întra tăinuit prin coșteiuri și, chemând pre rudenii și pre priiatini și pre cei ce au rămas în leagea jidovească, luându-i, au scos cătră sâne șase mii de bărbați.

2. Și cherna pre Domnul să Se uite spre norodul ce să călca de toți și să Se milostivească spre bisearică, carea să spurca de la cei necredincioși,

3. Să-I fie milă și de perirea cetății, carea ar trăbui degrabă a să alcătui și glasul sângelui, ce strângă cătră sâne, să-l auză

4. Și să-Și aducă aminte și de nedreaptele a pruncilor celor nevinovați morți și de blăstămurile numelui Său zise și să se aprinză spre aceastea.

5. Iară Macavei, adunând mulțimea, nesuferit limbilor să făcea, că mâniia Domnului spre milă s-au întors.

6. Și, venind asupra coșteailor și a cetăților fără veaste, le aprindea, și locurile ceale treabnice cuprinzând, nu puține ucideri da vrăjmașilor.

7. Iară mai vârtos noaptea să purta la aceste alergări, și vestea puterii lui pretutindini să vărsa.

8. Iară văzând Filip încet omul spre sporiu a veni și mai ades lucrurile lui spornice a fi, cătră Ptolomeu, voievodul Chilichiei și a Finichiii, au scris, să ducă ajutoriu trebilor împărătești.

9. Iară el degrabă au trimis pre Nicanor Patroclul, din cei dintăiu priiatin, dându-i din ceale mestecate limbi întrarmați nu mai puțin de doaozeaci de mii, ca toată sămânța jidovească să o șteargă, adăogându-i și pre Gheorghie, bărbatul ostașu și în lucrurile războiului foarte deprins.

10. Și au rânduit Nicanor ca dajda împăratului ce să cuvinea a o da râmleanilor, doao mii || de talanți, din robiiia jidovilor să o plinească.

220r

11. Și îndată au trimis la cetățile de mare, chemând spre cumpărarea robilor jidovești, făgăduind cum că noaozeaci de robi va da pre un talant, neuitându-să spre izbânda carea de la Atotputearnicul îl va urma.

12. Iară Iuda, înțelegând, au spus celor ce cu sine era, jidovilor, venirea lui Nicanor.

13. Dintre carii unii, înfricoșați și necrezând dreptății lui Dumnezeu, spre fugă să întorcea.

14. Iară alții ce avea vindea și împreună Domnului să ruga să-i izbăvească de necredinciosul Nicanor, carele mai înainte încă de a veni îl vânduse.

15. Și de nu pentru ei, încai pentru testamântul care era cătră părinții lor și pentru chemarea sfântului și marelui Său preste dânșii nume.

16. Și, chemând Macaveii șapte mii, carii cu el era, îi ruga să nu să pleace vrăjmașilor, nici să se teamă de acelor ce cu nedreptul vin asupra sa, a vrăjmașilor mulțime, ci tare să se sârguiască,

17. Având înaintea ochilor ocară ce s-au făcut de la aceștia cu nedreptul locului celui sfânt și iarăși asuprirea ceii batjocorite cetăți, încă și ceale multe a bătrânilor rânduieli răsipite.

18. „Că ei adecă în arme nădăjduiesc – zice – împreună și în îndrâznire, iară noi în Atotputearnicul Dumnezeu, Care poate și pre cei ce vin asupra noastră și toată lumea numai cu vrearea a-i ștearge, nădăjduim”.

19. Și le-au adus aminte și de ajutorințele lui Dumnezeu, care s-au făcut cătră părinți *și cum că supt Senaheriv o sută optzeaci și cinci de mii au perit.

* 4 Împă. 19, 35.
Tovie 1, 21.
Ecli. 48, 24.
Isaie 37, 36.
1 Mac. 7, 41.

20. Și despre războiul ce au avut asupra galateanilor în Vavilon, ca toți, deacă au venit | la lucru machedonii, soțiile trândăvindu-să, aceia sânguri șasă mii au omorât o sută doaozeci de mii pentru ajutoriu ce li s-au dat din ceriu și faceri de bine multe foarte pentru acesteia au dobândit.

220v

21. Cu aceste cuvinte statornici s-au făcut și pentru leagi și pentru moștenire a muri gătiți.

22. Și au rânduit pre frații săi povățuitori amânduror rândurilor, pre Simon și pre Iosif și pre Ionathan, supuind fieștecăruia câte o mie și cinci sute.

23. Lângă aceasta, și de la Ezdra cetindu-le sfânta carte și dând sămnu ajutoriului lui Dumnezeu, în șireagul dintăiu însuși povățuitoriu au lovit cu Nicanor.

24. Și, fiindu-i ajutoriu Cel Atotputearnicul, au omorât mai mult de noao mii de oameni, iară partea cea mai mare a oastei lui Nicanor cu rane slăbindu-o, o au silit spre fugă.

25. Iară banii celor ce venise a-i cumpăra luundu-i, pre ei pretutindini i-au gonit.

26. Ci s-au întors la ceasul rânduit, că era înaintea sâmbetei, pentru care pricină n-au rămas, gonindu-i.

27. Iară armele lor și jafurile adunându-le, sâmbăta făcea, binecuvântând pre Domnul, Cel ce i-au izbăvit într-această zi, începerea milii picăturind preste ei.

28. Iară după sâmbătă, celor slabi și săracilor și văduvelor au împărțit jafurile, și ceale rămase ei cu ai săi le-au avut.

29. Aceastea, dară, așa făcându-să, și făcându-să de la toți rugăciune de obște, pre milostivul Domn L-au rugat ca să se îmblâzască până în sfârșit preste slugile Sale.

30. Și dintre cei ce era cu Timotheiu și cu Vahide împrotiva sa sârguindu-să, preste doaozeci de mii || au ucis, și tăriile ceale înalte le-au dobândit. Și mai multe prăzi au împărțit, dreaptă parte celor slabi, săracilor și văduvelor, ci și bătrânilor făcând.

221r

31. Și armele lor cu de-adinsul culegându-le, toate le-au așezat în locuri treabnice, iară cealeaalalte jafuri în Ierusalim le-au adus.

32. Și pre Filarheu, carele cu Trifon era, l-au omorât pre omul, adecă necurat, carele cu multe pre jidovi năcâjise.

33. Și Epinichiia făcând în Ierusalim, pre cel ce sfintele uși le aprinsease, adecă pre Calisthine, ce scăpase într-un sălaș, l-au aprins, vreadnică răsplătire pentru necredințele lui dându-i.

CAP 8 ȘI 9 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

34. Iară cel mai făcătoriu de reale, Nicanor, care o mie de neguțători a cumpăra pre jidovi adusease,

35. Smerindu-să cu ajutorul Domnului de la cei ce ca o nimica a fi îi socotise, dezbrăcând haina slavii, pre pământ fugind, sângur au venit în Antiohiia, cea desăvârșit nefericire despre oastea sa dobândind.

36. Și cel ce făgăduise râmleanilor că le va plăti dajda din robiiia Ierusalimului propoveduia acum acoperitoriu pre Domnul a avea jidovii și pentru Dânsul a nu să putea răni, pentru că urmează legile ceale de la El rânduite.

Cap 9

Antiohul de la Pearzeapoli gonindu-să. Când cugetă a pierde desăvârșit pre jidovi, cu mari dureri dinlontru de la Dumnezeu lovindu-să, cu nesuferită putoare izvorând din trupu-i viermi. După cunoștința nelegiuirilor sale și târziu făgăduita întoarcere, cu moarte vreadnică s-au săvârșit, scriind cătră jido|vi cărți, să petreacă a fi supuși fiiului său.

221v

1. ntr-aceaea vream, Antiohul cu necinste să întorcea din Pearside.

2. Că întrase în ceaea ce să zice Pearseapolis și au ispitit a jefui norodul și a dobândi cetatea. Ci mulțimea la arme alergând, spre fugă s-au întors și așa s-au întâmplat, de Antiohul după fugă cu rușine s-au întors.

3. Și venind cătră Ecvatana, au înțeleș ceale ce să făcuse cu Nicanor și cu Timotheiu.

4. Și înflându-să de mânie, gândea că izbânda celor ce-l gonise o va putea storce despre jidovi. Pentru aceaea au poruncit a mâna căruța sa, fără zăbavă călătorind, cereasca judecată grăbindu-l, căci că așa trufașu au grăit că va veni în Ierusalim și adunare de mormânturile jidovilor o va face.

5. *Iară Cel ce toate veade, Domnul, Dumnezeul lui Israil, l-au lovit cu nevindecată și nevăzută rană, căci cât au sfârșit acestaș cuvânt, l-au apucat iute durearea mațelor și amarăle celor dinlăuntru chinuri.

* 2 Par. 16, 9.

6. Și adecă destul de drept, ca cel ce cu multe și cu noao chinuri storsease ceale dinlontru altora, măcar că el nici într-un chip de la a sa răotote înceta.

7. Iară preste aceasta, de mândrie împlându-să, foc suflând cu duhul spre jidovi și, poruncind a grăbi lucrul, i s-au întâmplat cu pornire mergând a cădea din căruțe și cu grea zdrobirea trupului a i să năcâji mădulările.

8. Și cel ce i să părea și valurilor mării a porunci, peste modrul omenesc de trufie umplut fiind și înălțimea munților în cumpene a o spânzura, acum, smerit cătră pământ, cu purtătoarea să purta, arătata lui Dumnezeu puteare în sâneș mărturisind. ||

222r

9. Așa cât din trupul necredinciosului viermi au izvorât și cămurile lui, încă trăind în dureri, au curs, și cu mirosul lui și cu putoarea oastea s-au îngreoiat.

10. Și cel ce puțin mai înainte să socotea a atinge stealele ceriului, pre acela nime nu-l putea purta, pentru nesuferirea putoarei.

11. De aici dară au început, din cea grea mândrie oborât, a veni la cunoștința sa, cu dumnezeiasca rană mișcat fiind, prin fieștecare cirtele vremii sporindu-i-să durerile.

12. Și nici el mai putând purta putoarea sa, așa au zis: „Drept e supus a fi lui Dumnezeu și cel muritoriu a nu să asămăna lui Dumnezeu”.

13. Și să ruga acest necurat lui Dumnezeu, de la care nu era a dobândi milă.

14. Și cetatea, la carea sârguind vinea, să o aseamine pământului și mormânt adunărilor să o facă, acum doreaste a o face slobodă.

15. Și pre jidovi, pre carii nici de îngropăciune adecă vreadnici a-i avea, ci paserilor și fiarălor spre răpire a-i da, și cu cei mititei de tot a-i prăpădi zisease, aseaminea acum athineanilor a-i face să făgăduiaște.

16. Și bisearica cea sfântă, carea mai nainte o jefuise, cu bune daruri a o împodobi și ceale de treaba jirtvelor cheltuieli din viniturile sale a le dăru.

17. Preste aceastea, și jidov că să va face și prin tot locul pământului va străbate și va propovedui putearea lui Dumnezeu.

18. Iară neîncetând durerile (că venise preste el dreapta lui Dumnezeu judecată), dăznădăjduind, au scris cătră jidovi ca o rugăminte carte, aceastea cuprinzând:

222v

19. „Bunilor cetățeani, jidovilor, multă închi|năciune și bine sănătoși și fericiți a fi, împăratul și căpeteniia, Antiohul.

20. De sânteti bine, sănătoși, și fiii voștri, și de vă sânt toate după vream, mari haruri dăm.

CARTEA A DOAO A MACAVEILOR CAP 9 ȘI 10

21. Și eu în slăbiciune pus, iară de voi cu bine aducându-mi aminte, întorcându-mă din locurile Pearsidii și de grea bolnăvire apucat fiind, de lipsă a fi am socotit pentru folosul de obște a avea grije,

22. Nu dăznădăjduindu-mă pre mine însumi, ci nădeajde multă având a scăpa de boală.

23. Iară uitându-mă că și tatăl meu, în vreamile în care prin locurile ceale din sus povățuia oastea, au arătat cine după sâne să ia împărăția,

24. Ca de s-ar întâmpla ceva împotrivă sau greu să se vestească, știind cei ce era prin țări căruia e lăsat capul lucrurilor, să nu să turbure.

25. La acestea socotind de aproape că cei putearnici fieștecarii și vecinii pândesc vremile și întâmplare așteaptă, am rânduit pre fiul meu, Antiohul, împărat, pre care de multe ori alergând cătră împărățiile ceale din sus, multora dintre voi îl închinam. Și am scris cătră el ceale ce sânt supuse.

26. Rogu-vă, dară, și vă cer, aducându-vă aminte de facerile de bine ceale de obște și usebite, ca fieștecarele să ție credința cătră mine și cătră fiul meu,

27. Că nădăjduiesc cum că cu cinste și omenește să va purta, și va urma rânduiala mea, și de obște vă va fi”.

28. Deci, ucigașul și blăstămătorul rău lovit fiind, și, precum el pre alții purtase, nimearnic în munți cu ticăloasă ieșire viața ș-au sfârșit.

29. Și îi petrecea trupul Filip, cel ce crescuse cu el, care temându-să de fiul Antiohului, cătră Ptolomeiu Filometoriul în Eghipt s-au dus. ||

Cap 10

223r

Iuda Macaveiu, curățând bisearica și cetatea, în opt zile prăznuire face și în tot anul a să face rânduiăște. Efpator lui Antioh tătâni-său în împărăție urmează, pre Ptolomeiu cu venin stângându-l, pre Gordie voivod lucrurilor rânduiăște, pre jidovi de multe ori cu războiu năcăjindu-i. Jidovii și pre acesta și pre Timotheiu și multe ale vrăjmașilor întăriri biruiesc, tăind multe mii, și cinci din ceriu călărăși arătându-să, carii venise spre ajutorul jidovilor.

1. ară Macaveiu și cei ce cu el era, acoperindu-i Domnul, bisearica adecă și cetatea o au luat.

2. Iară oltarele, care cei de alt neam pe ulițe făcuse, și bisearicile idolilor le-au prăpădit.

3. Și, curățând bisearica, alt oltariu au făcut și, din pietrile ceale înfocate foc zămislindu-să, jărtve au adus după doi ani și tămâiare și candile și pânile punerii-înainte au pus.

4. Care făcându-să, să ruga Domnului așternuți la pământ, ca să nu mai cază întru aseaminea reale, ci, de ar și greși cândva, de la Dânsul mai blând să se cearte și să nu să dea varvarilor și blăstămătorilor oameni.

5. Iară în ce zi bisearica de la cei streini să pângărise, într-aceaea zi s-au întâmplat a fi curățirea, în doaozeci și cinci a lunii, care au fost casleu.

6. Și cu veselie opt zile au prăznuit ca praznicul corturilor, aducându-și aminte că, puțin mai nainte vream, zioa corturilor cea de praznic prin munți și prin peșteri ca fiarăle o au făcut.

7. Pentru aceaea thirsi și ramuri verzi și olive aducea înaintea Celui ce au sporit a curăți locul Său. |

8. Și au așezat, cu poruncă de obște și cu judecată, ca tot neamul jidovesc în toți anii să prăznuiască zilele aceastea. 223v

9. Și a Antiohului, adecă, ce să numea vestit, ieșirea vieții așea i-au fost.

10. Iară acum, despre Eupatru, fiul necuratului Antioh, ceale ce s-au făcut vom povesti, scurtând răotățiile ce s-au făcut prin războaie.

11. Că acesta, luund împărăția, au rânduit preste trebile împărăției pre Lisie oarecarele, căpeteniia oastei din Finichiia și Siria.

12. Că Ptolomeiu, care să zicea Macru, țitiu de adevăr cătră jidovi a fi au rânduit, și mai ales pentru strămbătatea ce să făcuse asupra lor, și păciuit a lucra cu dânșii.

13. Ci, pentru aceasta, pârându-să de priiatini cătră Eupatru, de multe ori auzând a fi vânzătoriu, căci că încredințatul șieș de la Filometoriu Critul părăsise, și cătră Antiohul cel vestit trecând, și de la el să depărtase, cu venin viața au săvârșit.

14. Iară Gordie, fiind povățuitoriu locurilor, luund pre cei nimernici, adeaseori războia asupra jidovilor.

CAP 10 ȘI 11 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

15. Iară jidovii, cei ce ținea țăriile ceale de folos, pre cei lungiți din Ierusalim îi cuprindea și a război ispitea.

16. Iară cei ce era cu Macaveiu, prin rugăciuni Domnului rugându-să să le fie ajutoriu, pornire au făcut spre țăriile idomeilor.

17. Și, cu multă puteare sânguind, locurile au dobândit, pre cei ce-i întâmpina i-au omorât și pre toți împreună, nu mai puțin de doaozeaci de mii, i-au ucis.

224r 18. Iară careva, scăpând la doao tumuri foarte || întărite, toată gătirea spre apărare având,

19. Macaveiu, spre bătaia lor lăsând pre Simon și pre Iosif, încă și pre Zaheiu și pre cei ce cu ei era, destul de mulți, el la ceale ce mai vârtos năvăliia lupte s-au întors.

20. Iară cei ce cu Simon era, duși de lăcomie, de la oarecarii din turnuri cu bani s-au plecat. Și luund șaptezeaci de drahme, au slobozit pre careva a fugi.

21. Și vestindu-să lui Macaveiu ceaea ce să făcuse, căpeteniilor norodului, adunați fiind, i-au pârât că cu bani vânduse pre frați, slobozând pre protivnicii lor.

22. Pre aceștia, dară, ce să făcuse vânzători i-au omorât și îndată ceale doao turnuri le-au cuprins.

23. Iară cu armele și cu mânilor toate strânșteaște lucrând, în doao coșteieri mai mult de doaozeaci de mii au ucis.

24. Iară Timotheiu, cel ce mai nainte de la jidovi fusease biruit, chemând oaste de mulțime nimearnică și aducând călărime asiană, au venit vrând a prinde Iudeea cu arme.

25. Iară Macaveiu și cei ce cu el era, apropiindu-să el, să ruga Domnului, capul cu pământ prăsărând și coapsele cu târsâne încingând,

26. La crepătura oltariului așternuți, ca șieș milostiv, iară nepriiatinilor lor să le fie nepriiatini și protivnicilor să se împotivească, precum leagea zice.

27. Și așa, după rugăciune, luund armele, mai departe din cetate purcezând și, apropiindu-să de vrăjmași, au șezut.

28. Iară în întâia răsărita soarelui amândoi s-au lovit. Aieștia, adecă a biruinții și a strânștii, făgăduitori cu puteare pre Domnul având; iară ceia pre povățuitoriul războiului îndrâzneală avea. |

224v 29. Ci fiind foarte războiu, s-au arătat protivnicilor cinci bărbați din ceriu, călărași cu frâne de aur împodobiți, povățuind pre jidovi,

30. Dintre carii doi pre Macaveiu în mijloc având, cu armele sale împrejur îngrădit, nevătămat îl păzea, iară asupra protivnicilor săgeți și fulgere arunca, din carea, și cu orbire mestecați și plini de turburare, cădea.

31. Și s-au ucis doaozeaci de mii cinci sute și călărași șasă sute.

32. Iară Timothei au scăpat în Gazara, cetatea cea întărită, preste carea era Cherie.

33. Iară Macaveiu și cei ce cu el era, veselindu-să au conocit cetatea în patru zile.

34. Iară cei dinlontru, nădăjduindu-să țării locului, preste măsură blăstăma și cuvinte negrăite arunca.

35. Ci luminând a cincea zi, doaozeaci de tineri dintre cei ce cu Macaveiu era, aprinși cu inimile pentru blăstămuri, bărbătește s-au apropiat de zid și cu vrăjmașe îndrâznire mergând să suia.

36. Ci și alții aseamenea suindu-să, turnurile și porțile a le aprinde s-au apropiat, și pre acei blăstămători de vii a-i arde.

37. Iară în doao zile necurmat jefuind cetatea, pre Timotheiu, ce să pitula în oarecare loc, aflându-l, l-au omorât, și pre fratele lui, Cherie, și Apollofan i-au ucis.

38. Care făcându-să, cu cântări și cu mărturisiri binecuvânta pre Domnul, Cel ce au făcut lucruri mari în Israil și biruință le-au dat.

Cap 11

225r *Iuda Macaveul, oastea lui Lisie îndrâznețului cea mare o au așternut nădăjduindu-să spre ajutoriu Celui din ceriu trimis călăraș. Carea soco || tind Lisie, pacea între jidovi și între împăratul așază. Însămnează-să scrisorile lui Lisie, a Antiohului și a râmleanilor către jidovi, și a Antiohului către Lisie pentru jidovi.*

1. i după puțină vreme, Lisie, ispravnicul împăratului și rudeniia și ispravnicul trebilor, greu purtând ceale ce să întâmplase,

2. Adunând optzeaci de mii și toată călărimea, vinea asupra jidovilor, cugetând că prinzând, adecă, cetatea, o va face lăcaș limbilor.

3. Iară bisearica spre câștigarea banilor, ca și cealeaalte bisearicile limbilor o va avea, și în toți anii preoția vânzătoare.

4. Niceodată socotind putearea lui Dumnezeu, ci cu mintea desfrânat, în mulțimea pedestrașilor și în miile călărașilor și în optzeci de elefanți nădăduia.

5. Iară întrând în Iudeea și apropiindu-să de Vethsura, carea era în loc strâmt, de la Ierusalim departe de cinci stadii, acel coșteiu îl bătea.

6. Iară Macaveiu și cei ce cu el era, cât au cunoscut că să bate coșteiul, cu plângere și cu lacrimi să ruga Domnului și toată gloata împreună ca să trimită pre îngerul cel bun, spre mântuirea lui Israil.

7. Și el întâiu, Macaveiu, luând armele, pre ceiaalalți i-au îndemnat împreună cu sâne a să da primejdiii și a duce ajutoriu fraților săi.

8. Și purcezând aseamenea cu suflet gătit în Ierusalim, s-au arătat mergând înaintea lor un călăraș cu haină albă, cu arme de aur, sulita luciind.

9. Atunci toți împreună bine au cuvântat pre milostivul Domn și s-au întărit cu sufletele, nu numai pre oameni, ci și pre sălbatece fiară și ziduri de fier gătiți a străbate. |

10. Mergea, dară, gătiți, din ceriu având ajutoriu și milostiv spre dânșii pre Domnul. 225v

11. Și, ca niște lei, cu năvălire căzând spre vrăjmași, au așternut dintr-înșii unsprăzece mii de pedestrași, și dintre călăreți, o mie șase sute.

12. Iară pre toți spre fugă i-au întors și cei mai mulți dintr-înșii răniți, goli au scăpat, ci și însuși Lisie rușinat fugând au scăpat.

13. Și pentru că nu era nebun, cu sâne însuși socotind cea despre sâne făcută împuținare și înțelegând nebiruiți a fi jidovii, în ajutorul Atotputearnicului Dumnezeu răzimați, au trimis la ei.

14. Și au făgăduit că să va odihni spre toate ceale dreapte, și pre împăratul va sili a le fi priiatin.

15. Și au îngăduit Macaveiu rugăciunei lui Lisie, întru toate socotind folosul. Și oricare au scris Macavei lui Lisie despre jidovi, acealea le-au îngăduit împăratul.

16. Că era scrise jidovilor cărți de la Lisie, adecă acest modru cuprinzând: „Lisie, norodului jidovesc, sănătate!

17. Ioan și Avisalom, cei trimiși de la voi, dând scrisorile, poftea ca ceale ce printr-înșii să arăta să le plinesc.

18. Deci oricare s-au putut aduce la împăratul le-au pus înainte, și care lăsa lucrul le-au îngăduit.

19. Deci, de veți ținea întregi credința, și, după aceasta, pricina celor bune a vă fi voi ispiti.

20. Iară despre cealeaalte prin fieștecarea cu cuvântul am poruncit, și celora și cestor ce s-au trimis de la mine a grăi cu voi.

21. Bine să trăiți! În anul o sută patruzeci și opt, în luna lui Dioscor, zioa doaozeci și patru”.

22. Iară cartea împăratului aceastea cuprindea: | | „Împăratul Antiohul, lui Lisie fratelui, 226r
închinăciune!

23. Tatăl nostru între dumnezei dus fiind, noi vrând pre cei ce sânt întru împărăția noastră fără gâlceavă a petreace, și lucrurilor sale a-și pune sânguirea,

24. Am auzit pre jidovi a nu să fi odihnit tatălui meu ca să treacă la leagea grecească, ci a vrea a ținea rânduiala sa, și pentru aceea a pofti de la noi să li să îngăduiască legiuitele sale.

25. Vrând drept aceea și pre neamul acesta așezat a fi, rânduind am judecat bisearica a li să întoarce, să facă după rânduiala mai-marilor săi.

26. Bine, dară, vei face de vei trimite la ei și le vei da dreapta, ca cunoscând vrearea noastră, cu bună inimă să fie și folosurilor sale să slujască”.

27. Iară cătră jidovi cartea împăratului așa era: „Împăratul Antiohul, sfatului jidovilor și celoraalți jidovi, închinăciune!

28. De trăiți, așa santeți precum voim, ci și noi bine trăim.

29. Venit-au cătră noi Menelae zicând că vreați voi a vă pogorî cătră ai voștri, cei ce sânt la noi.

30. Acestora, dară, carii călătoresc până la zioa lunii Xanthilii a treizeacea, le dăm dreaptele de neteamere,

31. Ca jidovii să se slujască de bucate și de legile sale ca și dintâiu și nimene dintr-înșii nici într-un chip supărare să pătimească despre ceale ce s-au făcut prin neștiința.

32. Și am trimis și pre Menelae, care să grăiască cu voi.

33. Fiți sănătoși. Anul o sută patruzeci și opt, luna lui Xanthichi, a cincisprăzeacea zi” . |

CAP 11 ȘI 12 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

- 226v 34. Și au trimis și râmleanii carte, așa avându-să:
„Cvintul Memmie și Titul Manilie, solii râmleanilor, norodului jidovilor, închinăciune!
35. Despre ceale ce Lisie, rudeniia împăratului, v-au îngăduit și noi v-am îngăduit.
36. Iară despre carele au socotit a înștiința pre împăratul, degrabă trimiteți pre careva, mai cu de-adinsul între voi sfătuindu-vă, ca să așezăm precum să cuvine voao, că noi ne suim în Antiohia.
37. Și pentru aceeaa grăbiți a scrii, ca și noi să știm de ce vreau sânteți.
38. Bine să trăiți! Anul o sută patruzeaci și opt, a cinsprăzeacea zi lunii Xanthichii”.

Cap 12

Iuda și voivozii lui, în dumnezeiescul ajutoriu nădăjduindu-să, oștesc fericit asupra ioppeanilor, iamneanilor, harapilor, Casfin și Efron cetăților și asupra lui Timotheiu, ce avea foarte mare oaste, asupra coșteiului Carnion și a lui Gorghie. Iară ucigând pre oricarii jidovi ce luase din darurile idolilor, Iuda grijește a să da jârtvă pentru păcatele lor.

1. ceaste legături făcându-să, Lisie mergea cătră împăratul, iară jidovii chivernisea câmpul.
2. Iară cei ce rămăsease, Timotheiu și Apollonie, fiiul Ghennei, ci și Ieronim și Demofon preste aceștia, și în Nicanor Chipriarhul, nu-i lăsa a petrece în tăcere și în liniște.
3. Iară ioppeanii o răotate ca aceasta au lucrat: rugat-au pre jidovii cu carii lăcuia să se suie în luntrele ce gătise cu muierile și cu pruncii, ca când nici o nepriiatenie ar zecea într-înșii.
- 227r 4. Deci, după cel de obște așezământul cetății, || și, ei odihnindu-să și pentru pricina păcii nimic de prepus având, dacă au purces spre adânc, au înecat nu mai puțini de doao sute.
5. Care nemilostivire Iuda spre oamenii neamului său făcută cât o au cunoscut, au poruncit bărbaților ce era cu el și, chemând pre dreptul Judecătoriu, Dumnezeu,
6. Au venit asupra ucigașilor de frați și limanul adecă l-au aprins, luntrele le-au ars, iară pre cei ce scăpase de foc cu sabiia i-au omorât.
7. Și acesteaa așa făcându-le, s-au dus ca când iarăș s-ar întoarce și pre toți ioppeanii i-ar dezrădăcina.
8. Ci, cunoscând și pre cei din Iamnie a vrea aseaminea a face lăcuiților cu sâne jidovi,
9. Și preste iamneani noaptea au venit și limanul cu corăbiile l-au aprins, așa cât lumina focului să vedea în Ierusalim de doao sute și patruzeaci de stadii.
10. De-acolo, deacă trecuse noao stadii și așa făcând cătră Timotheiu, au lovit cu el harapii, cinci mii de bărbați și cinci sute de călărași.
11. Și, fiind vârtoasă lupta și cu ajutoriul lui Dumnezeu norocit căzând, ceiaalți harapi, învinși, cerea de la Iuda a li să da dreapta, făgăduindu-să a da pășune și în cealeaalte a fi de folos.
12. Iară Iuda, socotindu-i adevărat în multe de folos, le-au făgăduit pace și, luund dreaptele, s-au dus la sălașele sale.
13. Și au năvălit spre o cetate oarecare tare, cu punți și cu ziduri încungiurată, carea era lăcuită de gloate de limbi mestecate, căriia numele Casfin.
14. Iară cei ce era înlontru, nădăjduindu-să în starea zidurilor și gătirea hranelor, mai |
- 227v încet să purta, cu blăstămuri tăind pre Iuda și blăstămând și grăind ceale ce nu e slobod.
15. Iară Macavei, chemând pre marele lumii Împărat, Care fără berbeci și grămăzi în vremile lui Isus au prăpădit Ierihonul, *au căzut vrăjmășaste asupra zidurilor.
16. Și, prinzând cetatea prin vreaarea Domnului, nenumărate ucideri au făcut, așa cât balta ce era aproape de doao stadii lată, cu sângele celor uciși să vedea a curge.
17. De acolo s-au dus stadii șapte sute cinzeaci și au venit în Haraca cătră cei ce să zic tuveanei jidovi.
18. Și pre Timotheiu adecă, într-acealea locuri nu l-au apucat, și nici o treabă săvârșind s-au întors, lăsând în oarecare loc vârtoasă tărie.
19. Iară Dositheiu și Sosipator, carii era voievozi cu Macavei, au omorât pre cei lăsați de Timotheiu în coșteiu zecea mii de bărbați.
20. Iară Macaveiu, rânduind împrejurul său șasă mii și așezându-i prin ceate, împotriva lui Timotheiu au purces, care avea cu sâne o sută doaozeaci de mii de pedestrași, și călărași doao mii cinci sute.

* Iosue 6, 20.

CARTEA A DOAO A MACAVEILOR CAP 12 ȘI 13

21. Iară cunoscând venirea Iudei, Timotheiu au trimis muierile și pruncii și ceaeaaltă gătire într-un coșteiu ce să zice Carnion, că era tare de nu să putea lua și cu nevoie a să apropia de el, pentru strămtoarea locurilor.

22. Și, arătându-să ceata Iudei cea dintâi, frica au cuprins pre vrăjmași din fața lui Dumnezeu, Cel ce toate le vede și spre fugă s-au întors altul de cătră altul, așa cât mai vartos de ai săi să oborea și cu lovirile sabiilor sale să slăbănogea. ||

23. Iară Iuda foarte să sârguia, certând pre acei pângăriți, și au așternut dintr-înșii treizeaci de mii de bărbați. 228r

24. Iară Timotheiu au căzut spre părțile lui Dosithei și a lui Sosipatăr și cu multe rugăciuni poftea să se sloboază viu, căci că a multor dintre jidovi părinți avea și frați, pre carii cu moartea lui a să încelui s-ar întâmpla.

25. Și deacă s-au dat credința că-i va întoarce, după legătură, nevătămat l-au slobozit pentru mântuirea fraților.

26. Iară Iuda au ieșit cătră Carnion, omorând doaozeaci și cinci de mii.

27. După acestora fugă și moarte, au pornit oastea cătră Efron, cetatea cea întărită, în carea mulți și de multe limbi lăcuia. Și tineri vârtoși pentru ziduri stând, tare să lupta. Iară într-aceasta grămăziri multe și gătiri de săgeți era.

28. Ci pre Atotputearnicul chemând, Cel ce cu putearea Sa înfrânge tăriile vrăjmașilor, au prins cetatea și dintre cei dinlontru doaozeci și cinci de mii au așternut.

29. De unde cătră cetatea schitelor s-au dus, care de la Ierusalim era de șase sute de stadii.

30. Iară mărturisind aceștia, carii era la schitopoliteani, jidovii, cum că cu bine îi au, și în vreamile nefericirii că omenește s-au purtat cu ei,

31. Haruri dându-le și îndemnându-i ca și după aceea cătră neamul său să fie milostivi, au venit în Ierusalim, apropiindu-se zioa săptămânii lor cea de praznic.

32. Și după praznicul cinzecilor s-au dus asupra lui Gorghie, ispravnicul Idumeii.

33. Și au ieșit cu trei mii de pedestrași și cu patru sute de călărași. |

34. Carii lovindu-să, s-au întâmplat a cădea puțini dintre jidovi. 228v

35. Iară Dosithei, oarecarele dintre a lui Vachenor călărași, om tare, pre Gorghie ținea și, vrând a-l prinde viu, un călăraș din trachi au năvălit asupra lui și i-au tăiat umărul și așa Gorghie au scăpat în Maressa.

36. Iară cei ce era cu Esdrim, mai îndelung luptându-se și obosindu-să, au chemat Iuda pre Domnul ajutoriu și povățuitoriu războiului să fie.

37. Începând cu glas părințesc și cu cântări, înălțind străgarea, ostașilor lui Gorghie fugă le-au căștigat.

38. Iară Iuda, strângând oastea, au venit în cetatea Odolla și a șaptea zi sosind, după obiceiul a să curăți, într-aceleș loc au prăznuit sâmbăta.

39. Și a doao zi au venit cu ai săi Iuda, să ia trupurile așternuților și cu părinții să-i puie în mormânturile părințești.

40. Și au aflat supt contușurile celor omorâți din darurile idolilor care fusease la Iamniia, * 2 Leage 7, 25. *de la carele leagea opreaște pre jidovi. Tuturor, dară, s-au arătat că pentru această pricină aceia căzuse.

41. Deci toți bine au cuvântat dreapta Domnului judecată, care ceale tănuite le făcuse arătate.

42. Și așa la rugăciuni întorcându-să, s-au rugat ca acea greșală făcută uitării să se dea. Iară tarele Iuda îndemna norodul a să ținea fără păcat, cu ochii văzând ceale ce s-au făcut pentru păcatele celor ce au căzut.

43. Și, făcând adunare, doaosprăzeace mii de dragme de argint au trimis în Ierusalim, să facă jârtvă pentru păcatele acelor || morți, bine și dumnezeiaște gândind de înviare. 229r

44. (Că de n-ar fi nădăjduit că vor învia cei ce căzuse, netreabnic a fi s-ar vedea și deșert a ruga pentru cei morți).

45. Și pentru că socotea cum că cei ce cu credință luase adormirea, cea bună ar avea pusă dăruire.

46. Sfântă, dară, și folositoare e gândirea a ruga pentru cei morți, ca de păcate să se desleage.

Cap 13

Menelae jidovul, pribeagul din porunca Antiohului, să pierde. Iară Antiohul mare foarte ducând asupra jidovilor oaste, o dată, și iarăși învins și împins și multe mii dintr-ai săi

ucigându-să, și Filip împotivă tăbărând, rugându-să, pace cu jidovii întărește cu jurământ,
aducând în bisearică jârtvă și pre Iuda căpetenie Ptolomaidei rânduindu-l.

1. n anul o sută patruzeaci și noao, au cunoscut Iuda pre Antiohul Eupatru că vine cu mulțime asupra Iudei,
2. Și cu el Lisie, ispravnicul, și mai-marele preste trebi, cu sine având pedestrași o sută și zece mii și călărași cinci mii și elefanți doaozeaci și doi, care ferecate trei sute.
3. Și s-au mestecat cu ei și Menelae și cu multă viclenie ruga pre Antiohul, nu pentru mântuirea țarăii, ci nădăjduind, că-l va pune căpetenie.
4. Ci Împăratul împăraților au deșteptat inimile Antiohului asupra păcătosului și, spuind Lisia că acesta e pricina tuturor răotăților, au poruncit (precum e obiceiul lor) ca, apucându-l, 229v într-a | cel loc să se sugrume.
5. Și era într-acel loc un turn de cinzeaci de coți, adunare având prinprejur de cenușe. Acesta avea vedere spre o prăpaste.
6. De acolo în cenușe a arunca pre călcătoriul de legi au poruncit, toți poftindu-l spre perire.
7. Și cu acea leage călcătoriului de leage a muri s-au întâmplat, nici pământului a să da Menelae.
8. Și adecă destul de drept, că pentru că multe împotiva oltariului lui Dumnezeu greșale au făcut, a căruia focul și cenușea era sfântă, însuși cu moarte de cenușe s-au osândit.
9. Ci împăratul cu mintea desfrânată vinea, mai strămbă decât tatăl său, jidovilor a să arăta.
10. Carele Iuda înțelegându-le, au poruncit norodului ca zioa și noaptea pre Domnul să-L cheme, ca precum pururea, așa și acum să-i ajute.
11. Căci carii de leage și de țară și de sfânta bisearică a să despoia să stidesc, și pre norodul, care mainte puțin răsufcase, să nu-l sufere iarăși blăstămurilor limbilor a să supune.
12. Toți, dară, împreună aceasta făcând și cerând de la Domnul milă, cu plângere și cu posturi în trei zile pre pământ așternuți, i-au îndemnat Iuda să se gătească.
13. Iară el cu cei mai bătrâni au socotit a ieși, mai nainte de-a să apropiia împăratul cu oastea cătră Iudeea și a dobândi cetatea, și judecății Domnului a îngădui ieșirea lucrului.
14. Dând, dară, putearea Dumnezeului tuturor, Ziditoriului lumii, și îndemnând pre ai 230r săi ca bărbătește să oștească și până la moar | te pentru leagi, bisearică, țară, cetate și pentru cetățeani să stea, cătră Modin oastea o au rânduie.
15. Și, dând sămn alor săi a dumnezeieștii biruințe, alergând niște tineri tari, noaptea năvălind spre curtea împărătească, în tabără au ucis patru mii de bărbați și pre cel mai-mare dintre elefanți, cu cei ce era preste el puși.
16. Și cu frică mare și cu turburare împlând tabăra vrăjmașului, și norocit purtându-să, s-au dus.
17. Iară aceasta s-au făcut luminându-să zioa, ajutorindu-l acoperirea Domnului.
18. Ci împăratul, gustând din îndrâznirea jidovilor, cu meșteșug ispitea greotatea locurilor.
19. Și de Vethsura, carea era coșteiul jidovilor întărit, apropiia oastea, ci să lungea, să potihnea, să împuțina.
20. Iară celor dinlăuntru Iuda ceale de lipsă le trimitea.
21. Și au vestit tainele vrăjmașilor Rodoc oarecarele, din oastea jidovească, carele, căutat fiind, s-au prins și s-au închis.
22. Iarăși împăratul cuvânt au avut cătră cei ce era în Vethsura. Dreapta au dat, au luat, s-au dus.
23. S-au lovit cu Iuda, s-au biruit. Iară cât au cunoscut că împotivă au războit Filip în Antiohiia, care era lăsat preste trebi, cu mintea căzând, pre jidovi rugând și supus lor, joară despre toate cărora drept s-au văzut. Și, întorcându-să, au adus jârtvă, au cinstit bisearica și daruri au pus.
24. Pre Macaveiu l-au îmbrățășat și l-au făcut de la Ptolomaide până la gherreani voivod și căpetenie.
25. Iară, dacă au venit la Ptolomaide, | greu purta ptolomeanii tocmirea priiateniii, 230v mâniindu-să ca nu cumva să rumpă legătura.
26. Atunci s-au suit Lisie la divan și au arătat pricina și au mâlcomit norodul și s-au întors în Antiohia. Și într-acesta chip meargerea împăratului și întoarcerea au purces.

Cap 14

Îndemnând Alchim, care era rânduit spre arhierie, Nicanor asupra jidovilor de la împăratul Dimitrie trimis, auzând aleasele Iudei fapte, prietenie cu el face. Carea apoi silind împăratul o desface, neputând apuca pre Iuda, răsipirea bisearicii amânânță, și pre bărbatul Raziia, jidovul cel de mare minte, să silească a-l apuca. Carele, văzându-să aproape de-a să prinde de vrājmași, au mai ales cu suflet nemișcat șieș moarte a-și aduce decât ceale nevreadne a pătimi de la vrājmași, spre carii cu mâinile sale măruntaiele ș-au aruncat.

1. ară după vremea de trei ani, au cunoscut Iuda și cei ce cu el era pre Dimitrie a Seleucului, cu puternică mulțime, și cu corăbii, prin limanul Tripolis a să fi suit la locurile ceale treabnice,
2. Și a fi ținut țărâle împotriva Antiohului și a voievodului său, Lisie.
3. Iară Alchim oarecarele, care fusease arhieriu, ci de bunăvoie s-au spurcat în vremile mestecării, socotind că nice într-un chip va avea mântuire, nici apropiere cătră oltariu,
4. Au venit la împăratul Dimitrie, în anul o sută cinzeaci, dându-i cunună de aur și finic, preste aceastea și stălpări, care să vedea a fi a bisearicii, și într-aceaea zi adecă au tăcut.
5. Iară aflându-și nebunii sale vreme cu prilej, chemat fiind de la Dimitrie la sfat și întreat cu ce lucruri și sfaturi jidovii să razimă,
6. Au răspuns: „Cei ce să zic asidei jidovilor, preste carii iaste Iuda Macaveul, războaie hrănesc și gâlcevi pornesc, nici rabdă a fi împărăția lină. ||
7. Că și, eu înșelat fiind de părințasca slavă (iară zic de arhierie), am venit aici. 231r
8. Întâiu, adecă folosințelor împăratului credința fiind, iară a doao, și de cetățeani grije având, că cu răzvrătirea lor tot neamul nostru nu puțin să năcâjaste.
9. Ci te rog aceastea toate, o, împărate, cunoscându-le, și țărâi și neamului după blândețele tale ceale tuturor vestite, a le folosi socotește.
10. Că până când trăiaște Iuda, cu neputință pace a fi trebilor”.
11. Iară aceastea de la acesta zicându-să, și ceiaalți priiatini, vrăjmășaste avându-să asupra Iudei, au aprins pre Dimitrie.
12. Carele îndată pre Nicanor, rânduiu-l preste elefanți voievod, l-au trimis în Iudeea,
13. Dându-i porunci ca pre Iuda adecă să-l prinză, iară pre cei ce era cu el să-i risipească și să rânduiască pre Alchim arhieriu bisearicii cei mai mari.
14. Atunci limbile, care din Iudeea fugise pentru Iuda, năvălind să mesteca cu Nicanor, ticăloșiile și uciderile jidovilor fericirile sale a fi socotindu-le.
15. Auzând drept aceaea jidovii venirea lui Nicanor și adunarea neamurilor, prăsărați cu pământ ruga pre Cel ce au rânduit norodul Său ca în veac să-l păzască și Carele partea sa cu seamne arătate o acopere.
16. Iară, poruncind voievodul, îndată de-acolo au pornit și au venit la coșteiu Desav.
17. Iară Simon, fratele Iudei, să lovise cu Nicanor, ci s-au înfricoșat de năpraznica protivnicilor venire.
18. Însă Nicanor, auzând putearea soțiilor Iudei și mărimea sufletului carea avea pentru războaiele țării, cu sânge judecata a face să temea.
19. Pentru aceaea, au trimis înainte pre Posidonie și pre Teodotie și Mathie, să dea dreaptele și să ia.
20. Și multă vreme despre aceastea sfat fiind și însuși voievodul mulțimii vestindu-le, a tuturor una au fost judecata, spre prietenie a să așeza. |
21. Așadară zi au rânduit, în carea tănuit între sâne s-ar sfătui, și fieștecărui scaune s- 231v
au adus și s-au pus.
22. Iară Iuda au poruncit armaților a fi în locuri de îndemână, ca nu doară de la vrăjmași de năpraznă ceva rău să răsară. Și vorbă cuvioasă au făcut.
23. Și zăbovea Nicanor în Ierusalim și nimica strâmb lucra, și turmele gloatelor ce să adunase le-au slobozit.
24. Iară pe Iuda îl avea pururea iubit din inimă și era plecat omului.
25. Și l-au rugat să ia muiarea și să nască fiu. Nunta au făcut. Lin s-au purtat și împreună petrecea.
26. Iară Alchim, văzând dragostea lor cea dinpreună și împreunările, au venit la Dimitrie și zicea pre Nicanor lucrurilor streine a le da voie, și pre Iuda, leșuitoriu împărăției, șieș următoriu a-l fi rânduit.

CAP 14 ȘI 15 CARTEA A DOAO A MACAVEILOR

27. Așadară împăratul, întărindu-să și cu realele acestuia hule pornindu-să, au scris la Nicanor, zicând: „Greu, adecă a-i fi pentru împreunarea priiateniii, însă a porunci ca pre Macavei mai curând legat să-l trimită în Antiohia”.

28. Carele cunoscându-le, Nicanor să spăimânta și greu purta de va străca ceale așezate, în nimica fiind vătămat de la om.

29. Ci, căci că împăratului nu putea sta împotivă, prileju căuta cum va plini porunca.

30. Iară Macaveiu, văzând că Nicanor mai aspru cu sâne să poartă și obicinuita întâmpinare mai sălbătăcește o face, înțelegând nu din bine a fi această asprire, puțâni de ai săi adunând, s-au tănuit de cătră Nicanor.

232r 31. Carea el cunoscând tare a fi de la om întrecut, au venit la cea mai mare și prea sfânta bisearică. Și slujind preoții obicinuite | le jirtve, le-au poruncit a-i da pre omul.

32. Cărora cu jurământ, zicându-i că nu știu unde ar fi cel ce să căuta, întinzând mâna cătră bisearică,

33. S-au jurat, zicând: „De nu-mi veți da pre Iuda legat, această a lui Dumnezeu casă pământului o voiu asămăna și oltariul îl voiu săpa și bisearica aceasta lui Liver tatălui o voiu sfinți”.

34. Și aceastea zicând, s-au dus. Iară preoții, întinzând mânilor spre ceriu, chema pre Cel ce pururea apărătoriu era neamului lor, aceastea zicând:

35. „Tu, Domnul tuturor, Care de nimica n-ai lipsă, ai vrut bisearica lăcașului Tău a face între noi.

36. Și acum, Sfinte al Sfinților, Domnul tuturor, păzește în veac nepângărită casa aceasta, carea nu demult s-au curățit”.

37. Iară Razie, oarecarele dintre bătrânii Ierusalimului, pârât au fost lui Nicanor, bărbat iubitoriu de cetate și cu bună veaste, carele pentru dragostea tatăl jidovilor să chema.

38. Acesta în multe vremi făgăduința înfrânării au ținut în jidovime, și trupul și sufletul gata a-l da pentru rămânerea în bine.

39. Iară vrând Nicanor a-ș vâdi urăciunea carea avea asupra jidovilor, au trimis cinci sute de ostași să-l apuce,

40. Că gândea cum că, de-l va încelui pre acela, mare bătaie va face jidovilor.

41. Iară gloatele a năvăli spre casa lui și poarta a o rumpe și foc a-i pune poftind, când să prindea, cu sabie însuși s-au pătruns,

42. Alegând mai vestit a muri decât supus a fi păcătoșilor și împotiva născuților săi cu nevreădnice fapte a lucra.

232v 43. Ci, prin grăbire, nedându-și rană desăvârșit, și gloatele prin ușe rumpând, | alergând cu îndrăznire la zid, s-au aruncat pre sâneși bărbătește între gloate,

44. Care degrebă dând loc căderii lui, au venit prin mijlocul cerbicii.

45. Și, încă răsufând, aprins cu duhul, s-au sculat și, cu mare curgere curgându-i sângele și cu prea greale rane fiind pătrunsă, alergând prin gloate au trecut.

46. Și, stând pre o piatră surpată și fără sânge fiind, cuprinzând măruntaiele sale cu amândoaș mânilor le-au aruncat preste gloate, chemând pre Stăpânul vieții și al duhului, ca aceastea iarăș să i le întoarcă. Și așa au sfârșit viața.

Cap 15

Iuda pre ai săi împotiva lui Nicanor, care urgisea putearea lui Dumnezeu, îi întărește și cu îndemnare, și cu a cei de noaptea arătări dovedire, cum văzuse pre Ieremie prorocul rugându-să pentru norod. Carii, spre Dumnezeu nădeajde având, calcă oastea cea nenumărată, tăind capul și mânilor lui Nicanor, carele în Ierusalim, spre pomenirea dumnezeieștii acoperiri, s-au spânzurat; limba lui cea blăstămătoare dărăburită paserilor dându-să, și aceaeși zi spre prăznuire de preste an rânduind-o.

1. **I**ară Nicanor, cât au înțeles pre Iuda a fi în locurile Samarii, au gândit cu toată năvălirea să lovească războiu în zioa sâmbetei.

2. Iară jidovii, carii de frică îi urma, zicea: „Să nu faci așa sălbătăcește și varvare, ci dă cinste zilioi sfințeniii și cinstește pre Cel ce veade toate”.

233r 3. El, ticălosul, au întrebat de iaste putearnic în ceriu, care au poruncit a să ținea | zioa sâmbetelor.

4. Și, răspunzând ei: „Iaste Domnul cel viu în ceriu putearnic, Care au poruncit a să sfinți zioa a șeaptea”.

5. Iară el au zis: „Și eu putearnic sânt pre pământ, care poruncesc a lua armele și trebuie împăratului a le plini”, însă n-au dobândit să-și isprăvească sfatul.

6. Și, Nicanor, adecă, cu mare trufie rădicându-să, gândise biruință de obște a face despre Iuda.

7. Iară Macavei, pururea nădăjduia cu toată nădejdea șieș viitoriu de la Dumnezeu ajutoriu.

8. Și îndemna pre ai săi să nu să înfricoșaze de năvălirea limbilor, ci în minte să aibă ajutorile șieș din ceriu făcute, și acum să nădăjduiască de la Atotputearnicul viitoarea șieș biruință.

9. Și, grăindu-le din leage și din proroci, înștiințându-i și despre luptele ce făcuse mai nainte, mai voioși i-au rânduit.

10. Și așa, rădicând sufletele lor, împreună le arăta vicleniia limbilor și călcarea jurământurilor.

11. Iară pre fieștecarii dintr-înșii i-au întrarmat, nu cu întărime de paveze și sulite, ci cu cuvinte prea bune și cu îndemnări, arătându-le vreadnicul de credință vis, prin carele pre toți i-au veselit.

12. Și era visul într-acesta chip: Pre Onie, care fusease arhiereu, omul cel bun și blând, rușinos cu vederea, smearin cu obiceiurile și împodobit cu vorba, și care din pruncie întru puteri era chivernisit, mânilor întinzându-și și rugându-să pentru tot norodul jidovilor.

13. După aceasta, a să fi arătat și alt bărbat cu vârsta și cu slava minunat și cu îmbrăcăminte de mare podoabă împregiurul lui. |

14. Iară răspunzând Onie a fi zis: „Acesta e iubitoriu de frați și de norodul lui Israil. Acesta e care mult să roagă pentru norod și pentru toată sfânta cetate, Ieremie, prorocul lui Dumnezeu”. 233v

15. Și a-ș fi întins Ieremie dreapta și a fi dat Iudei o sabie aurită, zicând:

16. „Priimeaste sfânta sabie, dar de la Dumnezeu, cu carea vei oborî protivnicii norodului meu, Israil”.

17. Deci îndemnați jidovii cu cuvinte foarte bune, din carele să putea înălța pornirea și a să întări inimile tinearilor, au așezat a să lupta și a oști bărbăteaste ca tării să judece despre lucruri, pentru că sfânta cetate și bisearica era în primejdie de perire.

18. Că de muieri și de fii, așijderea de frați și de rudenii mai puțină grije le era. Iară cea mai mare și dintâiu frică le era pentru sfințeniia bisearicii.

19. Ci și cei din cetate nu puțină grije îi cuprindea despre cei ce era să se lupte.

20. Și toți nădăjduind viitoarea judecată, și vrăjmașii apropiindu-să și oastea fiind rânduită, fiarele și călărașii în locurile sale puș.

21. Socotind Macavei venirea mulțimei și multe fealiuri de arme, gătirea și sălbătăcirea fiarălor, întinzând mânilor spre ceriu pre Domnul Cel ce face minuni L-au chemat, Care nu după putearea armelor, ci precum Lui place dă celor vreadnici biruință.

* Sus 8, 19.

22. Și au zis, chemându-L într-acesta chip: *, „Doamne, Cel ce ai trimis pre îngerul Tău supt Ezechie, împăratul Iudei, și ai ucis din tabăra lui Sinaheriv o sută optzeci și cinci de mii,

23. Și acum, Stăpânul ceriurilor, trimite îngerul Tău cel bun înaintea noastră, întru frica și groaza mărimii brațului Tău,

24. Ca să se teamă cei ce vin cu blăstăm asupra norodului Tău celui sfânt”. Și acesta, adecă, așa s-au rugat. ||

25. Iară Nicanor și cei ce cu el era, cu trâmbițe și cu cântece, să apropiia. 234r

26. Iară Iuda și cei ce cu el era, chemând pre Dumnezeu prin rugăciune, s-au lovit cu ei.

27. Cu mâna adecă luptându-să, iară cu inimile Domnului rugându-să, au așternut nu mai puțin de treizeci și cinci de mii, de fața Domnului cu mărime veselindu-se.

28. Și, încetând și cu bucurie întorcându-să, au cunoscut pre Nicanor a fi căzut cu armele sale.

29. Făcându-să drept aceea străgare și turburare deșteptându-să, cu glas părintesc pre Domnul Atotputearnicul bine-L cuvânta.

30. Și au poruncit Iuda, carele cu totul cu trupul și cu sufletul a muri pentru cetățeani gata era, capul lui Nicanor și mâna cu umărul tăiat în Ierusalim a să duce.

31. Unde ajungând, chemându-să trivunii și preoții la oltariu, au chemat și pre cei din coșteiu.

32. Și, arătându-le capul lui Nicanor și mâna cea necurată, carea rădicându-o asupra sfintei casii Atotputearnicului Dumnezeu cu mărime s-au proslăvit.

33. Și limba necredinciosului Nicanor tăindu-o au poruncit prin dărăbuțe să se dea paserilor, iară mâna nebunului în prejma bisearicii să se spânzure.

34. Deci, toți bine au cuvântat pre Domnul ceriului, zicând: „Bine e cuvântat Cel ce au ținut locul Său nespurcat”.

35. Și au spânzurat capul lui Nicanor în coșteiu cel deasupra, ca văzut și arătat să fie sămnul dumnezeiescului ajutoriu.

36. Deci toți cu un sfat împreună au așezat, nici într-un chip zioa aceasta fără prăznuire a o treace

37. Și a avea praznic în zioa lunii Adar, a treisprăzecea, carea să zice sireneaște zioa dintâiu, de zioa lui Mardoheiu. |

234v 38. Acestea, dară, despre Nicanor făcându-să și din vremile aceale de ovreai cetatea stăpânindu-să, și eu cu aceastea voi face sfârșitul cuvântului.

39. Și de cumva bine și precum să cuvine istoriï, așa și eu voiesc. Iară de cumva mai puțin de vrednicie, să mi să îngăduiască.

40. Că, precum pururea a bea vin au pururea apă împrotivitoriu iaste, iară mestecându-le, dulce iaste, așa celor ce cetesc, de va fi pururea ales cuvântul, nu va fi iubit. Acesta, dară, va fi săvârșitul.

